

ÉLETÜNK

XLV. évf. 7–8. szám (45. Jg. Nr. 7–8)

Az európai magyar katolikusok lapja

2013. július–augusztus

ÚJ RABSZOLGASÁG

Ferenc pápa a migrációról

Május végén tartotta plenáris ülését Rómában az Elvándorlók és Úton lévők Pápai Tanácsa. A megbeszélések központjában az otthonukat kényszerből elhagyó személyek helyzete állt.

A pápa az Apostoli Palota Kelemen Termében fogadta a plenáris ülés tagjait. Hozzájuk intézett beszédében ismételt hangsúlyozta: az emberkereskedelem gyátlázatos tevékenység, szegény társadalmaink számára, amelyek önmagukat civilizáltaknak nevezik. A kizsákmányolók és a haszonélvezők minden szinten végezzenek komoly lelkiismeret-vizsgálatot saját maguk és Isten előtt – figyelmeztetett.

„Gátlástalan emberek mi mindenre képesek, amikor emberi testekkel kereskednek, régi és új rabszolgaságok formáját öltve! A jelenség sajnos egyre terjed. Az Egyház ma megújítja erőteljes felszólítását, hogy mindig tartsák tisztelben minden személy méltóságát és alapvető jogait.

Korunkban, amikor olyan sok szó esik a jogokról, gyakran lábbal tiporják az emberi méltóságot. Úgy tűnik, hogy csak azoknak van joguk, akiknek pénzük van. Olyan világban élünk, amelyben a pénz az úr. Olyan világban élünk, amelynek kultúrájában a pénz fetisizmusa uralkodik.”

Ferenc pápa felhívást intézett az országok kormányaihoz és törvényhozóihoz, valamint az egész nemzetközi közösséghez: vegyék figyelembe az otthonukból elűzött személyek valóságát. Hatékony kezdeményezésekkel óvják méltóságukat, javítsák életminőségüket. Nézzenek szembe azokkal a kihívásokkal, amelyek az üldöztetés, az elnyomás és a rabszolgaság modern formáinak következményei.

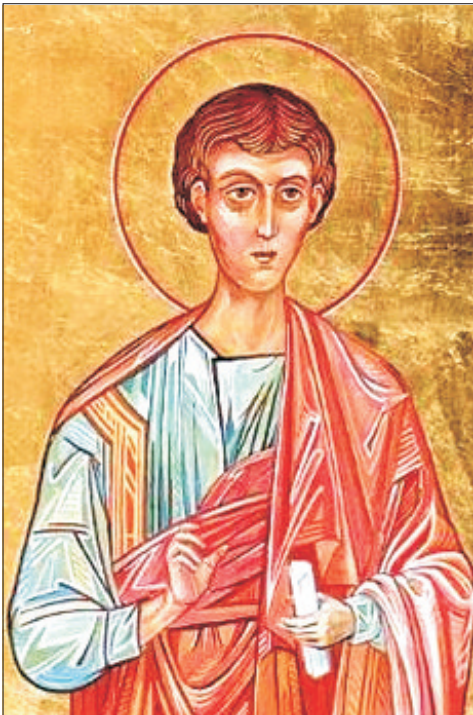
„Emberekről van szó, akiknek szükségük van szolidaritásra, segítségnyújtásra, sürgős beavatkozásra, de mindenekelőtt megértésre és jóságra. Isten jó – kövessük Isten példáját. Ezeknek az embereknek a helyzete nem lehet közömbös számunkra! Aki követi Krisztust, annak nemcsak kötelessége, hanem kötelessége is, hogy megértést és jóságot kínáljon fel.”

A pápa ezért nagyra értékeli mindazt, amit az Egyház tesz a menekültekért, azokért, akik a gyökértelenség és az integráció útján járnak.

„A keresztény együttérzés, együttműködés mindenekelőtt azt jelenti, hogy megismerjük azokat az eseményeket, amelyek sokakat hazájuk elhagyására kényszerítenek. Ahol szükséges, ott hallassuk azok fájdalomkiáltását, akiknek erre nincs lehetőségük. A migrációs tanács fontos feladatot teljesít akkor is, amikor felhívja a keresztény közösségek figyelmét sebekről szenvedő testvéreinkre. Ezek közé a sebek közé tartozik az erőszak, a másik kihasználása, a családtól való távolság, menekülés az otthonból, bizonytalan jövő a menekülttáborokban.

A menekültek sajátos lelkipásztori gondoskodást igényelnek: tiszteletben tartva hagyományait el kell őket kísérni az új egyházi valóságba való harmonikus integráció felé.

(Folytatás a 12. oldalon)

Szent Tamás apostol
Ünnepe: július 3.

A HIT SZENTJE

Míntha csak a második ezredfordulóról került volna az apostolok körébe. Míntha korunk embere járt volna Jézussal. Míntha minden ember családottsága összpontosult volna benne, ott, akkor – a történetek után. „Hitetlennek” nevezi őt a köznyelv, pedig talán benne volt a legtöbb hit és bizalom: egyedül ő merészelt megvallani a benne kavargó kétséget. És a Mester nem megfedtte „hitelenségéért”, hanem megajándékozta őt – őszinteségéért. Az ő példája minden keresztényt alázatra int: hit nem a mi érdemünk, hanem Isten ajándéka. Aki ezt elfogadja, az tudja kimondani a hit szavait: „Én Uram, én Istenem”.

(Thomas Hofmann)

Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek

SZENT ISTVÁN HITÉVEL ÉS PÉLDÁJÁVAL

Szent István negyvenegy éves királysága – ami a mai időkben is hosszúnak tűnik – a politikai tetten túl egy nemzetet, egy államot, egy általa megalapított egyházszervezetet hagyott itt. – S ez az ő „hatástörténete”.

Könnyen vissza lehet élni alakjával. Olykor politikusok kiragadnak egy-egy mondatot, és csak azt veszik ki az Intelmekből, törvényeiből, vagy esetleg a rá emlékező legendákból. Az egészet kell néznünk, s ezt nem lehet másként, mint a hitnek az egészében. Hiszen Szent István király meggyőződéses keresztény ember, keresztény uralkodó volt. S éppen ezek az általa megfogalmazott vagy megfogalmaztatott írásművek azok, amelyek az ő alakjára nagy és erőteljes fényt vetnek. Belőlük kitűnik, hogy az ezredforduló megújuló bencés lelkiségének volt a hatása alatt. Szent Odilo clunyi apáttal még levelezésben is állt, s a bencés rend, mely először kezdte téríteni a magyarságot, az „imádkozzál és dolgozzál” (*ora et labora*) parancsában foglalta össze a keresztény életformát, amelyet a szerzetesek maguk is éltek és terjesztettek a keresztény néppé tett emberek körében. Ismeretes az is, hogy István király Szent Ágostonnak a hatalmas, nagy államelméleti munkáját is áttelelesen ismerte, a „Civitas Dei”-t, éppen az előtte kétszáz évvel uralkodó Nagy Károlynak az életművéből, aki a Római Birodalomból kialakult európai országokat akarta kereszténnyé tenni, egyetlen új birodalommal, amelyben az államfő, azaz a király igazságos, békességszerző és igaz vallásosságú, azaz kegyes.

Szent István királyunk ismerte a Szentírást. Ismerte az evangéliumokat. Ezért mondhatta róla a későbbi legenda írója, Hartvik püspök, hogy

„Krisztust hordozta a száján, szívében és minden tettében”. S ugyanakkor gyermeki tiszteletet érzett és gyakorolt Szűz Mária, a későbbben Magyarok Nagyasszonyának nevezett Jézus anyja iránt. Ez a lelkiség, ami az evangéliumból árad, adja az ő örök időszerűségét. Szent István király, miután meggyőződésesen, szívből volt keresztény, példakép lett a minden korok Jézuskövetői számára. Benne az egyes embernek, a családfőnek, a vezetőknek egyaránt.

A Hit évében idézzük emlékeztünkbe, hogy e tekintetben Szent István király ismét csak példakép. Mert az Intelmek első fejezetében a katolikus hit megőrzéséről van szó. Ezt köti fiának lelkére. Itt a katolikus hit a szónak eredeti jelentésében az egyetemes egészet jelentette. Azaz nem szabad megcsonkítanunk Jézus Krisztus tanítását, az írásbeli, a szóbeli hagyományt; a keresztény életet élni kell, először úgy, hogy hiszünk Istenben, a Szentháromság egy Istenben, Fiában, Jézus Krisztusban, s mindabban, amit a „hiszekegyben” megvallunk.

Különösen fontos a mai időkben, hogy ne akármit higgyünk. Hiszen az a kor, amelyet magunk után hagyunk, az egy egészen ellenséges ideológia volt, kifejezetten egyházellenes, és annak megszűntével keletkezett egy vákuum a magyar közgondolkodásban és mindenféle ezoterikus tanítás egyszerre lepott meg bennünket, az úgynevezett *new age*-nek minden fajtájával.

(Folytatás a 9. oldalon)

AZ ÓHAZA GONDOSKODÁSÁNAK JELEKÉNT

Cserháti Ferenc püspök észak-amerikai látogatása

Észak-Amerikában tett lelkipásztori látogatást májusban Cserháti Ferenc, a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott esztergom-budapesti segédpüspök. Útja során részt vett a kanadai magyar papok találkozóján, és több magyar közösséget is felkeresett az Egyesült Államokban.

Kanada

A Kanadában szolgáló magyar lelkipásztorok minden évben háromnapos konferenciára gyűlnek össze, melyet idén is Cserháti Ferenc püspök észak-amerikai látogatásának idejére időzítettek. Május 13. és 15. között a Hamilton melletti Ancasterben gyűltek össze az atyák. A konferencián most is részt vett néhány lelkipásztor az Egyesült Államokból, akik saját tapasztalataikat is megosztották a kanadai paptársaikkal.

A tanácskozás napjai rendszerint három fontos pont köré csoportosulnak: imádság, lelkipásztori beszámoló és kötetlen együtt-lét. A szentmise közös ünneplése és a zsolozsma közös imádkozása képezi az alapját minden lelkipásztor szolgálatának. Sokaknak azonban kevés lehetősége nyílik az év során arra, hogy más papok-

kal magyar nyelven végezzék a szent szolgálatot. Ezek a napok a magyar nyelvű liturgia szép végzésén keresztül is új lendületet adnak a sokszor más magyar lelkipásztoroktól távol végzett papi szolgálat-hoz. A közös imádság mellett Cserháti Fe-

A főpap és a sokadik generáció egyik tagja

renc püspök és Sajgó Szabolcs SJ elmélkedései is a lelki töltekezést szolgálták.

A lelkipásztori beszámolók során a résztvevők bemutatták plébániájuk, közösségük életét, beszámoltak a legutóbbi találkozót követő fontosabb történésekről. Nem pusztán az örömeik kerülnek ilyenkor elő, hanem a gondok és a megoldásra váró feladatok is. A beszámolók a gondok közös hordozása mellett arra is szolgálnak, hogy a jelen levő atyák tanáccsal vagy akár konkrét segítséggel is támogathassák egymás munkáját. Cserháti Ferenc püspök az előző évi lelkipásztori látogatásairól tartott beszámolót, hírt adva a más kontinenseken szolgáló magyar papokról és tevékenységükről. Második előadásában a püspök néhány magiszteriumi dokumentum alapján gyakorlati tanácsot adott a Hit évében arra, hogy hogyan lehet a lelkipásztori szolgálat során még nagyobb hangsúlyt helyezni a hit továbbadására.

(Folytatás a 3. oldalon)

HITÜNK KÉRDÉSEI

A túlvilági lét hite – és a dimenziók

Ha a kinyilatkoztatás üzenetét a Hit évében a mai ember rendelkezésére álló tudással újra átmeditáljuk, egészen alapvető szerepet kap a túlvilág újrafelfedezése és hitünkben való megszilárdítása. Mert miközben a túlvilág hite emberi természetünk betéte, egyben a kinyilatkoztatás alapvető üzenete is számunkra. Hiszen enélkül elfogadhatatlan lenne Jézus mennybemenetele vagy a Mária-jelenések ténye. Olyan volna, mint az a dráma, amelyet nem lehet előadni – mert nincs hozzá színpad. Ezt nevezzük „papírdramának”.

Ez a belénk oltott hit olyan mélyre gyökerezik, hogy a Homo sapiens fogalmát is érinti. Hiszen az ember azért „sapiens”, mert túllát az érzékelhető világon, és ősidőktől meghatározza transzcendens tekintetét az istenhit, és vele együtt a túlvilág hite. A „sapiens” bölcsességre utal. A történelem bölcsei pedig – legyenek bármely vallás vagy filozófia képviselői – megegyeznek abban, hogy az ember tekintete messzire lát, és nemcsak előre, hanem felfelé is. A bölcsék tekintete élesebb az érzékfölötti dolgok felismerésében. Igazi transzcendens tekintet. A Homo sapiens – ezt nem lehet elégszer ismételni – nem az eszközhasználatára révén, sem a két lábon járás kényszere következtében lett emberré, hanem a Teremtőtől kapott szellemi lelke által, amellyel kiemelkedik az élővilágból – és ebben semmi más élőlény nem osztozik vele. Ezzel együtt kapta meg a transzcendens tekintettel az Istenbe és a túlvilág létébe vetett hitet. Ennek természetünkbe oltott formáját aztán a kinyilatkoztatás emeli föl kellő magaslatra. De az ősi temetkezések és az életfák egyértelműen vallanak az ember tekintetének transzcendens irányulásáról, amelyben Isten és a túlvilág hite elválaszthatatlan egymástól.

A bibliai kinyilatkoztatás alapján alapítja meg az Egyház – a túlvilág szempontjából is alapvető hitigazságot –, hogy Isten nemcsak látható, de láthatatlan világot (világokat?) is teremtett. Ehhez kell hozzáfűzni a nélkülözhetetlen kommentárt, hogy a láthatatlanok „világa” sokkal hatalmasabb a láthatókénál. Anyagi testünk és a világ tárgyai is a tömeg-hullám kettősségében léteznek, s ebből a tárgyak a tömegük, az anyagi részecskéik által láthatók, hullámként azonban láthatatlanok. S az anyagi részecske a testben fölbukkan és eltűnik, újra fölbukkan és újra eltűnik, s mindez egy sajátos hullámképpel ábrázolható. Ez a hullám pedig láthatatlan, beleértve a sokrétű agyhullámainkat is. És ugyan ki gondol arra, hogy ha a televízióknak képernyőjén megjelenik egy alaszkai táj, a kép látható, de azt a láthatatlan térhullámok juttatják el hozzánk.

Ma már nem titok, hogy a túlvilág létének legkövetkezetesebb tagadása a görög atomisták tanításától veszi kezdetét. Ennek hatása a fizikusok körében a XIX. század végéig tartott, tehát az atomfizika kezdetéig. Az atomisták az anyagot örök és megbonthatatlan részecskékből állónak vélték. Ezek az atomok. Ha tehát minden, ami létezik, csak atomokból állna, abból két súlyos következtetés adódna: egyrészt az atomos anyag nem teremthető, másrészt kizárja a láthatatlankok világát és vele a túlvilág létezését. Hiszen filozófusai még a gondolatot is atomos természetűnek vélték, ami teljes képtelenség. De még az újkori fizikusok sem találtak jobb magyarázatot az anyag természetére, ha a szellemi valóságot nem tagadták is. Ennek az elképzelésnek vetett véget aztán az atomfizika. Tehát nem a kinyilatkoztatás hitének kellett meghátrálnia...

A modern tudomány azzal is segítette a túlvilág hitének rehabilitálását, hogy fölfedezte az „ellenvilágot”, majd jelenünkben a tizenegy dimenziós „világegyetemet”, amelynek a mi Univerzumunk csak egy szelete, mint amikor a tizenegy kocsis szerelvényből lekapcsoljuk az egyiket. Szinte hihetetlen, hogy ma már a fizika kifejezetten számol a túlvilággal, akkor is, ha annak teológiai „berendezéséről” nem tudhat. Igaz, van olyan asztrofizikus is, aki föltelezi, hogy annak sajátos lényei lehetnek. A teremtés sokkal gazdagabb és hatalmasabb, mint gondolnánk! Az pedig egészen meghökkentő, hogy a középkori elgondolás, a „hetedik egekkel” is számolva, mennyire rokon ezzel. Hiszen a túlvilág nem egysíkú, annak különböző létfokai teológiai is hitelesek.

A jelenkor tudományos szemléletének másik nagy segítése, hogy a dimenziók által a túlvilágot korszerűbben megközelíthetjük. A kérdés egyszerű: a két dimenziós síkot ismerjük, és a három dimenziós teret is, amelyhez az idő jelentheti a negyedik dimenziót. Köztudott, hogy mi itt, a földi létünkben a tér-idő dimenziós világban élünk. A kérdés most az, hogy vannak-e ennél magasabb létdimenziók? S a válasz egyértelmű: vannak. A tér-idő dimenzióval tehát nem le-

het kimeríteni a létet. Maga a gondolat sem fér bele a mérhető térdimenzióba. A fizikai időn túl pedig van belső idő, amelynek más a mértéke, mint annak, amit az órával mérünk. Sőt lehetséges az időtlenség, illetve az örökkévalóság állapota is. Az igazság vagy egy evidens tétel érvényessége nincs a fizikai időhöz kötve. A $2 \times 2 = 4$ érvénye nem a változó évekhez igazodik, mint a divat. Platón már világosan látta az örök eszmék időtlen érvényét.

A dimenzió mértékeltiséget jelent. A földi tér és idő esetében ez világos. Mérhető egy futballpálya tere és a mérkőzés időtartama. Amikor azonban gondolatban megfogalmazunk egy evidens tételt, például hogy a dolog azonos önmagával vagy az, hogy $2 \times 2 = 4$, akkor már túllépünk a téren és időn. Sem a gondolat, sem egy evidens tétel érvényessége nem fér el a térben és időben. Érvényességében tehát tér-idő fölötti. Csakhogy egyik tétel sem „létezik” mint az ember vagy a kristály, hanem örök érvényű igazságot fogalmaz meg. Van-e tehát kifejezetten létező valóság, amely nem fér bele a térbe és időbe? – tehetjük föl a kérdést. S a válasz a fizikusok, a matematikusok, de a teológusok részről is a határozott igen. Hogy hány dimenzió van még a téren és időn túl, azt pontosan nem tudjuk. Teológiaiilag azt tudjuk, hogy a feltámadt és mennybe fölment Üdvözítő kilépett a tér és idő földi létünket övező dimenzióiból egy magasabb létformába. A teológia pedig egyértelműen azt vallja, hogy Isten a dimenziók fölötti, vagyis immenzív Valóság.

Nem kell tehát aggódni, hogy a Biblia üzenete valami nagyon szép színpadi műhöz hasonló, amelyet azonban nem lehet előadni, mert nincs számára színpad, mert nincs túlvilág. Hol vagyunk már az atomisták naiv, de tetszetős fantazmagóriájától! Isten tehát valóban nemcsak látható világot teremtett, de a számunkra láthatatlan túlvilágot is, amely az örök Fény birodalma, amelynek lényei is vannak, akiket anyagoknak nevezzük. S mindez olyan hatalmas és olyan mély misztérium, amelyet „szem nem látott, fül nem halott”, amelyben – emberi nyelven szólva – sok „lakóhely” van, azok számára, akik arra méltók. Ezt nevezzük mennyországnak. Ebbe illeszkedik Jézus Urunk mennybemenetele, és innen magyarázhatók a Mária-jelenések is, amelyek a túlvilág üzenetei.

Nemcsak örök igazságok vannak tehát – az érvényesség rendjében –, hanem van örök élet is, a létezés rendjében. S létezik az örök Fény birodalma, a beteljesült Isten országa, amely legyőzi a Semmit és vele az Örök Sötétséget.

Boda László

IMASZÁNDÉKOK

Júliusra

Általános szándék: Hogy az ifjúsági világtalálkozó, amelyet július végén Brazíliában rendeznek meg, arra serkentse a keresztény fiatalokat, hogy az Evangélium tanítványaivá és misszionáriusaivá váljanak.

Az ifjúsági világtalálkozók kezdete 1985-re nyúlik vissza, amikor II. János Pál pápa virágvasárnapra Rómába hívta az egész világ fiataljait. 1987-től kezdve rendszeresen minden második évben a világ egy meghatározott pontján tartják az Ifjúsági Világtalálkozókat, melyek fiatalok ezreit segítették hitük elmélyítésében és evangéliumi hivatásuk felfedezésében. Most XVI. Benedek (és vele Ferenc pápa) azt kéri, imádkozzunk a legközelebbi világtalálkozóért, amelyet júliusban Rio de Janeiróban tartanak.

A szándékot így is megfogalmazhatjuk: a Szentlélek ébressze fel a fiatalokban a Krisztushoz és üzenetéhez való mély ragaszkodást. Tanítvány és misszionárius csak az lehet, aki szenvedélyesen szereti Jézust és Evangéliumát. Tudjuk: ennek a mély szenvedélynek és ragaszkodásnak legalapvetőbb forrása nem magának az emberi személynek az akarata, nem is Jézus személyének és Evangéliumának az az ismerete, amelyre szert tehetünk, bár mindez persze szükséges. A Krisztus személyével és Evangéliumával való mély összeforrás végső fokon a Szentlélek szívünkben kifejtett tevékenységéből fakad. „Lelkünk édes vendége” az, aki képes kiszabadítani bennünket az összegubancolódott hálókbl; ezeket az önzés feszíti ki, mely arra ösztönöz, hogy mindenekfelett személyes élvezetünket keressük, vagy hogy a jövőnket címezzük, pénzzel, kapcsolatokkal biztosítsuk, és annyi minden egyébbel, ami „önmegvalósításunkra” törekszik, mintha az lenne életünk végső értelme.

A Szentlélek (Parakléosz, Oltalmazó) tudja megéreztetni velünk, hogy életünk igazi értelme Krisztus. Egyedül Isten tudja megtenni, hogy beleszeressünk Krisztusba és Evangéliumába. Ránk az tartozik, hogy kérjük és befogadjuk a Lelket, aki új életet kíván hozni szíveinkbe.

A pápa tehát ahhoz kéri imáinkat, hogy a világtalálkozó kiváltságos alkalom legyen, kedvező helyszín, termékeny föld a Szentlélek fogadására, aki minden keresztény fiatalnak felkínálja magát. Imádkozzunk, hogy Jézus megismerésének és megszeretésének vágya fokozódjék a fiatalokban, hogy a fentről jövő erő ösztönözze őket: váljanak Krisztus tanítványaivá, Evangéliumának hirdetőivé!

(Armando Raffo jezsuita, latin-amerikai ifjúsági pasztorációs felelős nyomán)

Missziós szándék: Hogy az egész ázsiai világrészen a kapuk nyitva álljanak az Evangélium hirdetőinek.

A világ népességének majdnem fele Ázsiában él; a földrész lakosságának mintegy tíz százaléka keresztény, ennek pedig a fele katolikus. Ázsiában csupán a Fülöp-szigetek és Kelet-Timor mondhatók katolikus, sőt egyáltalán keresztény országnak.

Mindenféle nehézségek befolyásolják az Egyház munkáját. Bizonyos kormányok nyíltan materialisták; minden válsást szuverenitásuk ellenségének tekintenek. Az iszlám egyre agresszívabb jelenléte is megfigyelhető a világrész bizonyos részeiben. Egyes országok azért helyezkednek szembe a kereszténységgel, mert „nyugati importnak” tekintik. Sok ázsiai lakos végtelen szegénysége megnehezíti, hogy figyelmét és szívét Isten felé fordítsa, hiszen egy sereg közvetlen szükséglet nyomasztja...

(Folytatás a 8. oldalon)

AHOL CSAK KÉT KERESZTÉNY MARADT

Al-Qusair egy kis szíriai város, amelynek lakosai most majdnem két év után megpróbálnak hazatérni. Az utóbbi hónapokban a település már lakosságának kilencven százalékát elveszítette, harmincezer főből öt-száz maradt.

2011-ben a lakosság egytizedét kitevő mintegy háromezer keresztény menekült el a közeli településekre, rokonokhoz, barátokhoz. Két keresztény, katolikus lakosa maradt a falunak, egy idős házaspár, akiknek egyetlen gyermekük melkita szerzetes, és külföldön él. Őket muzulmán szomszédaiak segítették mindvégig.

A falu szinte szimbóluma is lehetne a szíriai válságnak: siiták és szunniták álltak egymással szemben, összetűzésük a keresztényeket is sújtotta. Külföldi haderők kihasználták az ország instabil helyzetét, és beavatkoztak. A mélyponthoz az jelentette, amikor a Hezbollah libanoni siita mozgalom is beavatkozott a szíriai hadsereg oldalán.

Csak ártott a katonai beavatkozás

Al-Qusairban a mecsetek és a templomok egymás mellett álltak mindig, és állnak ma is. Nemrégiben azonban megszenteltelenítették a Szent Illés-templomot, amely pedig túlélte a helyi lázadók és a szíriai hadsereg összecsapásait, mert azok tiszteletben tartották a szent helyeket. A mostani rombolást egy tizenöt nemzet katonáiból álló csoport vitte véghez, és ezzel felkeltette a lakosság haragját. „Mi, muzulmánok, a templomokat szent helynek tartjuk, amelyeket tiszteletben kell tartani” – mondta Oszama Hasszán muzulmán közhivatalnok. Elmondta, hogy a katonák a mecset minaretjét is felrobbantották.

A helybeliek úgy gondolják, hogy a muzulmán szunnitákból, siitákból és keresztényekből álló népesség közötti ellentétet az iszlamista gerillák szítják. Haragszanak rájuk, hiszen népeik mindeddig békében éltek egymás mellett, a temetőben sírjaik is egymás szomszédai – írja a Vatikáni Rádió olasz nyelvű honlapja.

(mk)

CSERHÁTI FERENC PÜSPÖK ÉSZAK-AMERIKAI LÁTOGATÁSA

(Folytatás az 1. oldalról)

A beszámoló mellett a konferencia során az Egyéni és közösségi liturgikus megújulás XVI. Benedek pápa szándéka szerint című előadás is élénk eszmecsere váltott ki, mely az emeritus pápa liturgia-teológiáján keresztül a liturgikus ünneplések teológiai alapjára hívta fel a figyelmet, amely nélkül nem lehetséges a liturgiából fakadó és abból teltekező lelki megújulás.

A programokon kívüli időszakok és baráti beszélgetések is segítettek megtapasztalni a papi közösség erejét, hiszen az ország távolabbi részein élő atyák legtöbbször csak ilyenkor találkozhatnak egymással.

Rendkívüli találkozásra is sor került a konferencia utolsó napján, amikor Douglas Crosby hamiltoni püspök is látogatást tett a konferencián, és Cserháti püspökkel megbeszélést folytattak a kanadai, elsősorban a hamiltoni magyar pasztorációról.

Cleveland

Május 16–20. között Cserháti Ferenc püspök az Ohio állambeli (USA) Cleveland városában tartózkodott. Siklódi Sándor, a clevelandi Szent Imre-templom plébánosa fogadta a főpapot, aki legutóbb 2008 áprilisában mondtott szentmisét ebben a templomban. A clevelandi Szent Imre egyházközséget a helyi megyéspüspök megszüntetésre ítélte négy évvel ezelőtti rendeletével, amely 2010. június 30-án érvénybe is lépett. Az egyházközség azonban az Egyházi Törvénykönyvben meghatározott határidőn belül az illetékes vatikáni hivatalhoz fordult jogorvoslatért, és a hivatal 2012. március 1-i keltezéssel ellátott dekrétumában érvénytelennek nyilvánította az előzetes püspöki rendelkezést. A templom plébánosát újra kinevezték, és 2012. november 4-én, ünnepi szentmisében a plébánia újra életre kelt.

Siklódi Sándor kíséretében Cserháti püspök május 17-én, pénteken ellátogatott a közeli Youngstown városban lévő, a csíksomlyói Szűzanyáról elnevezett ferences rendházba – ahol jelenleg éppen nincs magyar származású szerzetes. A kolostor kertjének a közepén egy nagy Szent István-szobor áll, amelyet az akkori magyar kormány küldött az Egyesült Államokba az 1938-as világi kiállítás idején. A kertben végighúzóódó ösvény mentén Cserháti püspök végigjárta az úgynevezett vassüggöny-keresztutat is, amelyet Vudý József helybeli magyar művész készített az 1960-as évek elején. A püspök és kísérete Youngstownban felkereste a Magyarok Nagyszonya-templomot is, ahol sajátos a magyar miséket már régen beosztották. Cserháti Ferenc püspök találkozott a clevelandi magyar cserkészekkel és szüleikkel, elbeszélgetett velük, a cserkész törvények megtartására bátorította őket, és a foglalkozás végén együtt imádkozott velük.

Május 18-án a püspöki szentmisét követően a főpap meglátogatta Cleveland másik, Árpád-házi Szent Erzsébet tiszteletére szentelt templomát, itt találkozott Antal András plébánossal, és imádkozott egyházközsége híveiért.

Pünkösdi vasárnapján a főpapi szentmisén nagy számban vettek részt a hívek. Cserháti püspök örömeinek adott hangot, hogy a Szent Imre egyházközség két és fél éves megpróbáltatás után folytathatja munkásságát. Elismerését és köszönetét fejezte ki mindazoknak, akik ezt a sikert kitaró fáradozásukkal kivívták. A szentmisén jelen voltak a clevelandi katolikus magyar cserké-

szek: a regös csoport tagjai díszes magyar öltözetben jelentek meg. A püspök szentbeszédében kérte a Szentlélek segítségét, hogy a plébánia hívei lépjenek közösségre egymással és Istennel. Hangsúlyozta az egység fontosságát, és arra buzdította az egyházközség tagjait, hogy adják tovább hitüket, hagyományukat és magyar nyelvüket, a magukkal hozott Szent István-i örökséget gyermekeiknek, unokaiknak. A szentmise végén a püspök átadta Erdő Péter bíboros üdvözlését, és továbbította Ferenc pápa apostoli áldását, amelyet a magyar prímás által küldött. Ünnepi fogadás következett a templom dísztermében, ahol az összegyűlt hívek nagy

Kanadai magyar papok társaságában

szeretettel köszöntötték az óhazából érkezett vendéget. Cserháti püspök a nap folyamán meglátogatta Mindszenty bíboros emlékművét Cleveland belvárosában.

A Szent Imre egyházközség hívei örömeiket és hálájukat fejezték ki a püspöki látogatásért, amely azt bizonyította számukra, hogy a magyarországi katolikusok és a hazai egyház vezetése számot tartja őket. Különösképpen nagyra értékelték, hogy a külföldi magyarok püspöke több napot töltött körükben, és hogy anyanyelvünkön buzdította őket hitük és magyarságuk őrzésére, közösségük további erősítésére.

Pünkösdhétfőn Cserháti püspök továbbutazott az Indiana államban lévő East Chicagóba, ahol a Szentháromság magyar plébánia közössége és Skerl Alfonz plébános fogadta.

St. Louis

A külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott esztergombudapesti segédpüspök május 21-én St. Louisba érkezett, az ottani magyar hívek meglátogatására. Első útja a magyarok 170 éves Győzedelmes Nagyboldogasszony-templomába vezetett, ahol Brian Harrison plébános köszöntötte a magyar főpapot, és bemutatta templomát, a magyar szentek és boldogok emlékszobrait és emléképeit. Ezt követően Cserháti Ferenc meglátogatta Boldog Meszlényi Zoltán vértanú püspöknek az amerikai városban élő rokonát.

A következő napon a főpap és Skerl Alfonz plébános ellátogattak a kilencezer tagot számláló amerikai Mindszenty Foundation székházába, ahol az alapítvány vezetőivel találkoztak. A megbeszélés során Cserháti Ferenc bemutatta a vadozi és a magyarországi Mindszenty Alapítvány tevékenységét az elmúlt évtizedekben, és az amerikai Mindszenty Foundation társadalmi, vallásaitikai és nevelői munkásságáról érdeklődött. Tárgyaltak a két alapítvány együttműködési lehetőségeiről.

Miután megtekintette St. Louis gyönyörű katedrálisát, a magyar püspök felkereste és köszöntötte Robert Carson érseket, és megköszönte gondoskodását a St. Louis-i magyarokról. Az érsek örömeit fejezte ki, amiért az óhaza figyelemmel kíséri az Amerikában élő magyarok lelki életét.

Délután a kíséretével megtekintette a St. Louis Katolikus Egyetem könyvtárának mikrofilm részlegét, és megcsodálta a Corvinák és a Vatikáni kódexek gyűjteményét.

Május 23-án Cserháti Ferenc ünnepi szentmisét mutatott be a Győzedelmes Nagyboldogasszony-templomban, melyen szép számmal vettek részt a magyar hívek. Prédikációjában az új evangelizációról beszélt, arról, hogy mai világunkban a legfontosabb az, hogy a hitünk szerint éljünk, tetteinknek is ezt kell tükrözniük. Ezt pedig csak úgy tehetjük, ha személyes kapcsolatban vagyunk Istennel, teljesen ráhagyatkozva szolgáljuk őt és embertársainkat. A szentmise után a püspök fogadáson vett részt, amelyet a Győzedelmes Nagyboldogasszony magyar közösség szervezett.

A keleti parton

Cserháti Ferenc május 24-én érkezett az Egyesült Államok keleti partvidékére, New Jersey állam Passaic városába, ahol Vas László plébános látta vendégül. Szombaton délelőtt a New Brunswick-i Szent László-templom magyar híveinek küldöttsége kereste fel a főpapot Juhász Imre magyar lelkész vezetésével, és hosszas megbeszélést folytattak az ottani magyar közösség jövőjét illetően.

Szentháromság vasárnapján a püspök Passaicban szentmisével nyitotta meg a Szent István-templom alapításának 110. évfordulójára meghirdetett ünnepi évet. Az ünnepi szentmisén a magyar és amerikai hívek mellett részt vettek az itt élő német ajkú katolikusok is. Vas László plébános köszöntötte az óhazából érkezett vendéget, valamint Erdei József atyát, a New Jersey állambeli Mattawan város Máriapócsi görögkatolikus szentélyének parókusát.

Cserháti Ferenc homíliájában a Szentháromságos egy Isten felfoghatatlan titkáról, ugyanakkor lépten-nyomon meg tapasztalható gondviseléséről, szeretetéről beszélt. Őt dicsőítjük és magasztaljuk az elmúlt 110 esztendőért, mert ez a

templom ma is nagyon fontos útmutató az ég felé, és egyben a magyar közösség összetartó ereje is. Az óhazától távol is haza hívogat, hiszen a mi Atyánk háza, a mi otthonunk, egy kis haza a hontalanságban. Őseink emlékhelye is ez a magyar szentély. Nagyon fontos a magyar templom rendben tartása, de talán még fontosabb a Szentlélek templomának építése és folyamatos karbantartása – önmagunkban. Létfonosságú kérdés, hogy mennyire tudjuk továbbadni a szülőföldről hozott krisztusi hitet, magyar őseink szent örökségét, amelyért eleink küzdöttek, hatalmas áldozatokat hoztak, nemegyszer életüket is áldozták történelmünk során. Az évforduló emlékeztessen minket hitünk és magyar kultúránk ápolására, a magyar összefogásra és egységre, hogy ez az egyházi közösség az Istennel és az emberrel való egység, földi boldogulásunk és örök üdvösségünk hathatós jele és eszköze legyen.

A szentmise után ünnepi fogadás következett a Mindszenty Díszteremben, ahol az összegyűlt hívek nagy szeretettel köszöntötték a püspököt.

Május 27-én a püspök részt vett az amerikai Hősök Napja (Memorial Day) alkalmából rendezett szabadtéri plébániai találkozóon, együtt ünnepelt és ismerkedett a helyi magyarok óhazából hozott népi hagyományaival és szokásaival, különösen az amerikai-magyar étkezési sajátosságokkal.

A külföldi magyarok püspöke ellátogatott New Yorkba is: a Szent István-templomban Angelo Gombattese ferences plébános, valamint a magyar egyházközség vezetősége köszöntötte a hazánkból érkezett vendéget és a vele együtt miséző, környékbeli magyar lelkipásztorokat: Vas Lászlót Passaicból (NJ), Csete Ivánt Forestburgból (NY) és Juhász Imrét New Brunswickból (NJ). Szentbeszédében a püspök a Boldogságos Szűz Máriáról, a keresztények segítségéről elmélkedett és kiemelte: a Mária-tisztelet nem fölösleges hagyomány, hiszen az mindig Jézus Krisztusra mutat.

A szentmise végén Cserháti püspök átadta Erdő Péter bíboros üdvözlését és azt a pápai áldást, amelyet a magyar prímás Rómából hozott a magyar püspöki kar tagjainak és a rájuk bízott híveknek. A püspök, a magyar hívek nagy öröme, azt is közölte, hogy a magyarországi ferences rendtartomány rövidesen egy magyar ferences atyát küld lelkipásztori szolgálatukra.

A templom dísztermében ünnepi fogadás volt Cserháti püspök tiszteletére, aki megbeszélést folytatott Angelo és Allan atyákkal a rövidesen érkező magyar lelkipásztor egyházi és jogi helyzetét illetően is.

A Szent István Plébánia magyar hívei örömmel vették a püspöki látogatást, mely azt bizonyította számukra, hogy a magyar egyházi vezetés szívében viseli sorsukat, és fontosnak tartja a külföldi magyarok anyanyelven történő lelkipásztori szolgálatát.

(Tengerentúli tudósítótól)

Az óhazából érkezett püspök a St. Louis-i magyar hívek körében

Gyermekeknek

CSAK LE NE APADJON...

Nagy árhullám ment végig ezen a nyáron az Elbán és a Dunán. Amikor ezeket a sorokat írom, azt hallom a hírekben, hogy több ezren dolgoznak a magyar Duna-szakasz mentén a gátakon: katonák, helyi lakosok, és sok-sok jó érzésű ember, aki igyekszik segíteni nekik. És még azt is hallom, hogy magyar katonák segítenek majd a szerbiai folyószakaszon is. És nem is csak a jó szomszédság okán, vagy azért, mert a határon túl sok magyar is él a Duna mentén. Hanem mert ha ott szakad a gát, a víz egy része visszafolyna hozzánk...

Szóval, ha rajtuk segítünk, akkor magunkon is? – kérdezte a kisebbik unokám, Andris, aki máris katonának képzelte magát. Ezen hosszan elgondolkodott. Láttam, keresi a gumicsizmáját a szekrény alján, sejtettem, indulna ki a gátra... Nem volt könnyű lebeszélni, mondta az édesapja, hogy ő sem megy,

Fiataloknak

A PÜNKÖSDI CSODA

Bár elmúlt pünkösdi ünnepe, az idei csíksomlyói zárandoklat is már a történelmünket gazdagítja, de a Szentlélek mindig jelen van a keresztény ember életében – hiszen a Katolikus Egyház életében a Szentlélek a múlt, a jelen és a jövő.

Május havában 17-e és 20-a között egy nyolcfős, lelkes zárandokcsoporttal – londoni magyar fiatalokkal és egy nottinghami idősebb, 73 éves magyar testvérünkkel – megjártuk a csíksomlyói zárandoklatot. Nagy lelkesedéssel indultunk el, és ez nem hagyott alább attól sem, hogy repülőgépünk öt órát késett. türelmesen vártunk, mivel tudtuk, hogy ez az idő: *szent idő – a Szentlélek ideje*. A sok várakozás nem veszteség volt számunkra: inkább jobban összekovácsolt bennünket. Volt idő megismerni egymást. A Szentlélek velünk volt, és a visszarepüléskor is, amikor is a meghibásodott gép helyett egy teljesen újat küldött értünk, hogy biztonságban hazaérjünk Londonba. Amikor csak pusztán kíváncsiságból megkérdeztem a légikísérő kisasszonytól, hogy miért ilyen feltűnően tiszta a gép belső tere, akkor derült ki: ez az első útja, amikor utasokat szállít. Tehát, vannak még csodák! Nevezném akár pünkösdi csodának is, mivel keresztény ember vagyok s *véletlenül* Csíksomlyóról jövők a pünkösdi búcsúról.

Azt hiszem, hogy nem tévedek, amikor azt mondom: nagyon sok kegyelemmel gazdagodtunk ezen a zárandoklaton, testben-lélekben megújulva – bár egy kissé elfáradva – tértünk vissza mindennapi teendőinkhez. Aki meg szeretné tudni, hogy mi volt ott fenn, a hegyen a „Nyeregben”, Erdély szívében, a Székelyföldön, annak tudnám ajánlani, hogy jöjjön el jövő pünkösdkor, és tapasztalja meg személyesen. Garantálva lesz a „nagy csoda”, vagyis a Szentlélek – a pünkösdi csodája. És közben jó megérezni azt is, hogy valaki mindig szeret bennünket az anyai szeretetével, merthogy a csíksomlyói Szűz Mária, a magyarok Nagyasszonya mindig hazavárja az idegenbe szétszóródott magyar gyermekeit a nagyvilág négy égtájáról.

János atya Londonból
*

Hogy mégis essék szó magáról a búcsúról, álljon itt egy zárandoktársunk,

mert a fájós derekával nem sokat használna a gáton, csak akadályozná a munkát. Akkor mi nem segíthetünk? – kérdezte Andris, aztán a szülei megnyugtatták, hogy valahogyan mindenki segíthet.

Előbb jött az alkalom, mint vártuk. A fiam egyik ismerőse kért segítséget: befogadnánk-e pár napra egy, az ország másik végében lakó fiatalasszonyt, akinek a házunkkal szemközti szívkórházban operálják másfél éves kislányát... Befogadtuk, csak Andris duzzogott eleinte, mert neki kellett átengednie a szobáját. „Tekintsd úgy, hogy árvízi menekültek” – mondta neki az édesapja, és a fiú máris lelkesen hurcolkodott.

Én meg örömmel láttam, hogy nemcsak a víz tört fel sok helyen, hanem az emberekben a jóság is. És azon töprengek: mit is tehetnénk azért, hogy ha az árvíz levonul is, ez a jó szándék ne apadjon le bennünk.

Erzsébet néni

Lednitzky Diana élménybeszámolójának néhány részlete:

„Elég későn értünk parajdi szállásunkra, ahol finom vacsorával vártak bennünket, majd rövid elmélkedést tartottunk a repülőtéren kiosztott szentírási idézetekről, elmondtuk az esti zsoltoszmát, és egy kis beszélgetés után nyugovóra tértünk, hiszen másnap volt a nagy nap, és korán kellett kelnünk! Csíkszeredáig autóval mentünk, onnan gyalog, keresztül a városon, az árusok során az út mentén, majd a kegytemplomnál rákanyarodtunk a dombra vezető ösvényre, amely a mise színhelyére vezetett. Minden irányból sorok kígyóztak felfelé, megdöbbenő érzés volt ennyi embert látni egy célért összegyűlni – fiatalokat és időseket, bottal és bot nélkül – Istent keresni ezen a szakrális helyen. Kisebb

Angliából – Csíksomlyóra

parcellák voltak elkülönítve a zárandokoknak, így biztosítva a szabad közlekedést a „folyosókon”, ahol szinte tízméterenként találhattunk gyóntató papot, akik bizony szünet nélkül „dolgoztak”. Mindenki szeretette volna megtisztult lélekkel élvezni az ünnepi szentmisét.

A mise két domb között egy kicsi völgyben lévő szabadtéri oltáron lett bemutatva több vendégpap és egy kórus közreműködésével. Csodálatos volt, ahogy az egymással szemben álló dombokon összegyűlt zárandokok éneke és imája visszahangzott a hegyek közt. Nincs szebb imádság, mint amit együtt énekelnek az emberek. A mise végén a himnuszok csaltak könnyeket a szemünkbe, majd szépen lassan mindenki elindult lefelé a dombról, és a szent hangulatot elkezdte felváltani az árusok nyüzsgő zsvajja. A kegytemplomban még betértünk lefelé menet, csak azt az egyet sajnálom, hogy nem maradtunk ott az esti csángó misére, amit – mint később megtudtuk – Bőjte Csaba atya tartott. De talán majd jövőre!

Lednitzky Diana

HALMOZOTTAN HÁTRÁNYOS HELYZETBEN

A homoszexuális párok által nevelt gyerekek

Egy éve jelent meg Mark Regnerus professzor széles körű kutatása a homoszexuális párok által nevelt gyermekekről. Mire jutott a szociológus csapata, és mennyire megbízható ez a kutatás?

Az „emberi jogi gondolkodás” manapság az emberi egyenlőség szimbólumának tekinti a meleg házasságának legalizálását, és el akarja érni azt is, hogy az azonos nemű párok is fogadhasanak örökbe gyermeket. A hagyományos, férfi-nő házasság védelmezőinek viszont éppen ez az egyik legnagyobb félelme. A melegházasság támogatói szerint a homoszexuális pároknak is „joga van” a „boldogsághoz”, azaz a házassághoz, gyerekhez, családhoz, ha máshogy nem, mesterséges megtermékenyítés és örökbefogadás útján. (Az Egyház szerint nincs gyermekhez való jog mindenáron, és a mesterséges megtermékenyítést is elveti, minthogy abban nem egy férfi és nő szeretetaktusából jön létre az új élet, hanem mechanisztikus módon) – írja a *Slate.com* cikke.

A különféle társadalmi helyzetű és szexuális irányultságú szülők által nevelt gyermekek szociológiai-pszichológiai vizsgálata ezért nagy érdeklődésre tett szert az előző évtizedben. A családot vizsgáló legtöbb kutató a mostanáig megerősítette azt a nézetet, miszerint a legsikeresebb és legstabilabb a férfi-női, kétszülős családmóddal, amiben a házasságot kötött, nem elvált, együtt lakó biológiai szülők nevelik a gyermeküket. Ezzel szemben az egyszülős „családmóddal”, a házasságot nem kötött, csupán együtt élő (vagy élettársi kapcsolatban élő) szülők által alapított család vagy az örökbefogadásra nyugvó család, esetleg azonos nemű párok alkotta „szülők”, mind rosszabbul teljesítenek ezen a téren.

2001-ben azonban megjelent egy cikk az *American Sociological Review*-ban, amely szerint koránt sincs annyi különbség az azonos nemű párok és a különne-mű párok által nevelt gyermekek közt, tíz évvel később pedig már egyenesen azt állította, hogy a meleg párok jobban teljesítenek a gyermeknevelést illetően, mint a gyermekek természetes, biológiai szülei.

Az előző tíz év „politikailag korrekt” közbeszédi konszenzusát azonban egyáltalán nem igazolja az Austini Egyetem (Texas) fiatal professzorának, Mark Regnerusnak és csapatának 15 ezer fő megkérdezésével végzett kutatása, melynek részletes összefoglalása a *Social Science Research* 2012. júliusi számában jelent meg.

A homoszexuális vagy leszbikus párok által nevelt gyermekek közt (akik az egyik fél korábbi, heteroszexuális kapcsolatból származó biológiai gyermekei) később háromszor annyi a munkanélküli, mint a hagyományos családokban nevelkedettek között, és csaknem négyszer annyian szorulnak szociális segítségre. Azon fiatal felnőtteknek, akiket olyan nő nevelt, akinek volt leszbikus kapcsolata, a 28 százaléka munkanélküli, szemben a hagyományos családban nevelkedettek 8 százalékaival. Az első kategóriába tartozók 40 százaléka csalta meg házastársát

vagy élettársát, míg a második csoportba tartozóknak csak a 13 százaléka. Az első csoport 19 százaléka vett részt pszichoterápiás kezelésen depresszió, aggályoskodás vagy épp kapcsolatai sikertelensége miatt, míg a második csoportnak csak a 8 százaléka.

Mark Regnerus leszögezi: nincs egyértelmű magyarázata mindegyik különbségre, de van pár ötlete, hogy mi okozhatja őket. Az egyik az, hogy az azonos neművel viszonyt folytató szülők kapcsolata az esetek többségében sokkal instabilabbnak és változékonyabbnak bizonyult, mint a házasságban élő nők gyermekeinek a 14 százaléka nevelőszülőknél nevelkedett, szemben a heteroszexuális párok gyermekeivel, akiknek csak a 2 százaléka járt így; a leszbikus kapcsolatban élő nők gyermekeinek a 40 százalékát nevelték a nagyszülei, szemben a heteroszexuális szülők gyermekeinek 10 százalékaival; a leszbikus kapcsolatban élő nők gyermekeinek 19 százaléka élt valamikor egyedül 18 éves kora előtt, szemben a heteroszexuális szülők gyermekeinek a 4 százalékaival. Tulajdonképpen a leszbikus kapcsolatban élő nők gyermekeinek csak a 2 százaléka töltötte élete első 18 évét végig az édesanyjával.

Igazán sokkolóak a kutatás korai szexuális iniciációra és molesztálásra vonatkozó adatai. A leszbikus anya által nevelt gyerekek 23 százaléka bevallotta, hogy „szexuálisan érintette” őt az anyja vagy a partnere. 31 százalék bevallotta, hogy szexre kényszerítették akarata ellenére. Ugyanez vonatkozik a homoszexuális apa által nevelt gyerekek 25 százalékára. A leszbikus anyák által neveltek 20 százaléka és a homoszexuális apa által neveltek 25 százaléka nemi úton szerzett betegségben szenvedett.

Miért a különbség?

Mark Regnerus felteszi magának a kérdést: miért lett ennek a korábbiaknál sokkal széleskörűbb tanulmányának más az eredménye, mint az előző tíz év hasonló kutatásainak, és miért váltott ki annyi indulatot? (Mark Regnerus ellen támadást indított az LMBT-lobbi, az austini egyetem speciális bizottságot állított fel, ami megvizsgálta a kutatás módszertanát; az eredmény szerint a professzor mindenben körültekintően és a szakmai kívánalmaknak megfelelően járt el.)

A válasz egyszerű: a titok nyitja a módszertan. Az eddigi kutatások kis minta felhasználásával készültek, általában magas végzettségű, fehér, leszbikus párok körében, ráadásul a megkeresett résztvevők jól tudták, hogy olyan kutatásban vesznek részt, aminek politikai következményei lehetnek. Ezzel szemben Regnerus és munkatársainak kutatása a társadalom egészét lefedte.

Magyar Kurír

A SZÜLŐK JOGA A NEVELÉSHEZ

Hatályon kívül helyezte a szexuális felvilágosításra vonatkozó része miatt sokat vitatott iskolai egészségügyi nevelési programot május 22-én a horvát alkotmánybíróság, mert az állam nem tett eleget alkotmányos kötelezettségének a tanterv bevezetése során – adta hírül a helyi média.

A hatályon kívül helyezett tantervet a 2012/2013-as tanévben vezették be az alap- és középfokú oktatási intézményekben. A tananyag részben meg egyezik a korábbival, az új, szexuális felvilágosításra vonatkozó része azon-

ban heves társadalmi és politikai vitákat váltott ki.

Az alkotmánybírák szerint az államnak össze kellett volna hangolnia az új tananyagot a szülőknek a gyermekük nevelésére vonatkozó jogával. A Katolikus Egyház, jobboldali politikusok, civil szervezetek élesen bírálta a tananyagot, amely szerintük káros a gyermekekre, mert egyebek között megengedő a homoszexualitással és az önkielégítéssel szemben.

Az alkotmánybírói döntés megosztotta a parlamenti pártokat.

(MTI/MK)

Floridai levél

NYÁRI TÁBOROK

Az USA-ban több mint százötven éves hagyománya van az ifjúsági nyári táborozásoknak, amelyek lehetnek fél- vagy egynaposak, de tarthatnak egy hétig vagy akár egész nyáron. Lényeges, hogy a szülők, alapos információk beszerzése után, a legmegfelelőbbet válasszák ki a gyermekeknek.

Amint a vasárnapi újság lepedőnyi mellékletében írják: számtalan előnye van a nyári táboroknak. Új környezetben aktiválják a gyerekeket, új társakkal kerülnek össze, ugyanakkor tehermentesítik a szülőket, akik megbízható, jó helyen tudhatják őket. A sok kritérium közé tartozik például, hogy milyen tréningen mentek át a felelős vezetők; milyen az egészségügyi ellátás és – sajátlatosan aktuális témát említve – hogyan kezelik az alkohollal és a drogokkal kapcsolatos problémákat. A táborok különböző társadalmi környezetből hozzák össze a gyerekeket. Új életkörülményeket ismernek meg, és – anélkül, hogy észrevennék – kinyílik a szemük, tágul a látókörük.

A szülőknek nemcsak a táborok költsége jelenthet problémát, hanem a gyermekek hozzáállása is. Hiszen főleg a kicsik között nem egy akad, aki – minden csábítás ellenére – hallani sem akar erről a „remek” lehetőségről. Fél az idegen környezettől, az ismeretlen társaktól, és már eleve hiányzik neki az otthon biztonsága. Ilyenkor ajánlják a sokszínű helyi lehetőségeket, amelyek nem szakítják ki őket teljesen a megszokott keretből.

Ide tartozik a sarasotai kínálatok között az orchideáiról világhírű Marie Selby botanikus kert programja. A rövid, félnapos „táborok” alatt a kicsik nemcsak a nap mint nap látott növényeket ismerik meg jobban, hanem megbarátkoznak az Indiából ide telepített hatalmas banánfákkal is.

A hangsúly – a Selby-kertben éppúgy, mint minden táborban – a játszva tanuláson van. Az ismeretszerzésnek azon az örömteli módján, amely az elektronikus szerkezetek „segítsége” nélkül, spontán jön létre. Igazi játék ez – amelyet egy tanulmány már a nagyon „veszélyeztetett magatartásformák” közé sorol be.

Ez az ijesztő kép juttatja eszembe a kedves, régi Madarak és fák napját, amikor is egy tanárunk vezetésével és kezünkben a Tavaszi Flóra Kis Határozójával, igyekeztünk felfedezni a Buda környéki hegyek és rétek titkait.

A mába visszatérve, lényeges, hogy az óriási kínálatból a tábort a gyermekek korának és érdeklődési körének megfelelően válasszák ki. Hadd említsek meg néhányat a sport lehetőségek közül: kosárlabda, tenisz, golf, evezés és vitorlázás, bűvárkodás. De lehetőség nyílik a festésre, szobrászkodásra, fagrazásra és színjátszásra csakúgy, mint a zenére és a táncra. Ide tartozik a nagyon kedvelt Broadway Musical Camp is, ahol kerek egy hétig valamelyik New Yorkban játszott világhírű darabot próbálják a gyerekek, hogy a szombati előadáson elbűvöljék a közönséget, vagyis a mulatságukat dollárokkal lehetővé tevő szülőket.

Kiugrik a sokoldalas, apró betűs felhívás közül a nyári ifjúsági opera- és balett-tábor nagyméretű, színes hirdetése. Ismerd meg az operák csodálatos világát – olvasom –, de ne csak a színpadon, a színpalak mögött is. A sarasotai balettiskola is invitálja a három és kilenc év közötti kis „balettpatkányokat” – de a nagyobbakra, a következő korcsoportokra, a jövő igazi reménységeire már sokkal komolyabb munka vár.

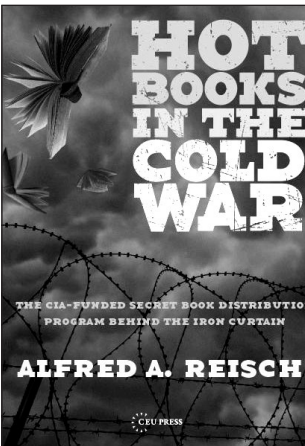
Bitskey Ella, Sarasota

FORRÓ KÖNYVEK A HIDEGHÁBORÚBAN

Az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc vérbefojtása után az Egyesült Államok hírszerző szolgálata, a CIA új utakat keresett a szovjet uralom alá került közép- és kelet-európai országok közvéleményének cenzuramentes tájékoztatására. A már 1951 óta működő Szabad Európa Rádió irányvonalát módosították, az élesen kommunistaellenes hangokat letompították, és ezzel egy időben – egy korábbi akció tanulságait leszűrve – új, nagyszabású tevékenységbe kezdtek, amelyet gyakorlatilag a rendszerváltozásig folytattak. Ennek keretében Nyugaton kiadott könyveket küldtek postai úton íróknak, költőknek, művészeknek, de politikusoknak, közéleti személyeknek, sőt egyszerű polgároknak is. Az első csomagokat kereken ötvenöt éve adták fel, telefonkönyvekből kinézett címekre. Összesen tízmillió könyvet és vallási jellegű folyóiratot juttattak el a vasfüggönyön túlra a kommunista rendszer bukásáig.

Ebben a kiterjedt akcióban kulcsszerepet játszott a magyar származású Reisch Alfréd, aki nemrég bekövetkezett halála előtt még könyv formájában közreadta emlékeit. A tekintélyes Central European University Press kiadó gondozásában angol nyelven megjelent kötet részletes betekintést enged a lélektani hadviselés egy igencsak fontos fejezetébe. Már a könyv

címe is utal az akció jellegére: Forró könyvek a hidegháborúban. A kötet bemutatásakor Reisch Alfréd elmondta, hogy a terv megvalósításával ketős célt értek el: egyrészt sikerült áttörni a kultúra abszolút ellenőrzését célzó kelet- és közép-európai intézkedéseket, másrészt anyagilag támogatták a Nyugaton működő emigráns kiadókat. Tőlük ugyanis – a CIA részéről a rendelkezésre bocsátott teteles összegekből – jelentős mennyiségben vásá-

rolták a szervezők főleg azokat a könyveket, amelyek a szabad világ szellemi áramlatait taglalták, vagy a vallási életben történt változásokról adtak hírt. Így az emigráns kiadóknak lehetőségük nyílt a kulturális irányvonalak alakulását tükröző angol, francia, német vagy olasz nyelven íródott művek lefordítására magyarra, bolgárra, szlovákra, csehre, románra vagy lengyelre és a három baltikumi nyelvre. Kezdetben németül megjelent köteteket is továbbítottak kelet-németországi címekre, de

idővel ezt a bonni kormány magára vállalta.

Mivel az akció felett a semleges országok szemel hunytak, sok kötetet Ausztriában, Svájcban adtak fel, habár a legtöbb könyvet a NATO-államok postahivatalain keresztül továbbították. A feladók nevét rendszeresen változtatták, így a kommunista hatóságok hosszú ideig nem tudtak mit kezdeni a tömegesen érkező irodalmi küldeménynel. A könyvek mellé tett cédulán csupán annyit kértek a címzettől, hogy valamilyen formában tájékoztassa a feladót a küldemény átvételéről. Reisch Alfred nem titkolta, hogy sok-sok kötet fennakadt a kelet- és közép-európai országok postai ellenőrző osztályain, de – ami az akció szervezőinek is nagy örömet okozott – igencsak sok kötet célba ért. Illyés Gyula vagy Déry Tibor nemegyszer még további köteteket is kért barátok, ismerősök számára. Mások csupán névtelenül jelezték a könyv sikeres megérkezését.

A Forró könyvek a hidegháborúban című monográfia szerzője különös sikerként könyvelte el azt is, hogy a kommunista rendszereknek soha sem sikerült beférkőzniük a könyvakció szervezetébe – így háborítatlanul folyt a munka egészen 1991-ig, amikor Kelet- és Közép-Európa népei számára is megnyílt a szabad tájékozódás lehetősége.

Vincze András

AZ ÉSZ ÁLMA SZÖRNYEKET TEREMT

A tudomány az utóbbi kétezer évben, illetve az elmúlt kétszáz év alatt sokat fejlődött: egyre többet ismerünk meg a végtelen, tehát megismerhetetlen anyagi világ titkaiból és törvényszerűségeiből.

Persze elsősorban a természettudományokra gondolunk, a racionális, matematikai alapú, kísérleti módszerekkel dolgozó tudományokra. Az közhelynek számít, hogy a tudománynak mindig mecénásokra, szponzorokra, befektetőkre van szüksége, és a pénzt csak az államoktól vagy gazdag emberektől remélhették és várhatják ma is, vagyis az elképzelhető haszon fejében, mert a haszontalannak ítélt tudásnak kevés a pártfogója. A világ legnagyobb és legköltségesebb tudományos központjai ezért többnyire nyíltan vagy áttételesen közvetlen, politikai és még inkább haditechnikai célokra és kutatásokra szerveződtek, ezért

volt először atombomba, s csak utána atomerőmű...

Ahogy egykor az uralkodók az aranycsinálás reményében foglalkoztatták az alkimistákat, ma sok százezer tudós dolgozik világszerte olyan kutatási területeken, melyek új, konkrét haditechnikai módszerekhez nyújtanak segítséget. Óriási erők működnek a háttérben, és elképzelhetetlenül hatalmas érdekek. Egy-egy új ötleten, találmányon (vagy azok elhallgatásán, megsemmisítésén) akár népek sorsa is múlhat, ehhez képest az úgynevezett humán tudományokat csak a szokás hatalma tartja fenn, hiszen az irodalom vagy a történelem „csak” az emberi és nemzeti emlékezetet örökíti tovább... A XVIII–XIX. században még a „reál” és „humán” tudományok között létezett valamiféle egyensúly, de a XX. század már szinte teljesen az anyagi világ

megismerésére és birtokba vételére összpontosított, két világháború szörnyűségeivel is öregbítve a haditechnika „diadalát”.

Olvasom a hírt, hogy a sikeres patkány- és majomkísérletek alapján nem sokára eljőhet az idő, hogy elektronikus úton az emberi agyakat is össze lehet majd kapcsolni, hogy megfelelő impulzusokra ugyanolyan reakciókkal válaszoljanak, s ez nagy áttörést jelent, mert a hadseregek összes katonája egyszerre fog cselekedni úgy, ahogyan a parancsnok ezt elgondolja. Az a szép, új világ, amit Huxley és Orwell megjósolt, már itt van, benne élünk. Igazá válik a mondas, hogy amit az ember elképzel, az valósággá is válhat. És amint kedvenc spanyol festőm egyik képe nék címe, az ész álma szörnyeket teremt. Ki ment meg minket a gonosz tudósaitól?

Szentmihályi Szabó Péter

FAUST KUTYÁJA

Mire jó egy könyvtár? Sok mindenre. Disziti a lakást (amihez persze gondosan össze kell válogatni szín és nagyság szerint a köteteket), kedvező akusztikát terem a zene számára, „jó fényt vet” a tulajdonosra – föltéve, hogy bizonyos kulturális színvonal fölötti könyvekről van szó –, no meg olvasásra ösztökél, noha ez a szenvedély kiveszőfélben van a harmadik évezred elején. (Azt is el kell ismerni, hogy festésnél, költözködéskor elátkozunk azt is, aki a betűt kitalálta!)

Engem ritka tömeg könyvvel áldott (vert?) meg a Teremtő. Valahányszor körülnézek a lakásban, ösztönösen azt kutatom, hol akad még egy polc fölállítására alkalmas zug, melyik ágy alá lehetne még valamit becsúsztatni.

Érdekes a hozzánk érkező vendégek reakciója. Vass Dániel klarinétos barátunk első kérdése a nyolcvanas évek elején még ez volt:

– Hol húzódik itt a vasfüggöny (mármint a könyvtárban)?

Valóban, gondosan külön raktam, ábécésorrendbe állítva, a nyugati magyar irodalmat.

Fáj Attila genovai bölcsészprofesszor pedig, a polcok átböngészése után, a fejét vakargatta:

– Ennek a gyűjteménynek az alapján nehéz lenne megállapítani, hogy a tulajdonos az emigráció melyik „hullámához” tartozik, mikor hagyta el az országot.

Könyveim tömegének és nagy változatosságának köszönhetem, hogy ismerőseim nemegyszer fordulnak hozzám felvilágosításért.

– Mondd meg, légy szíves, melyik az a vers, amelyik így kezdődik:

Itt az írás, forgassátok

Érett ésszel, józanon,

S benne feltalálhatjátok

Mit tanít bölcs Salamon...

– Azt hiszem, Kölcsey Vanitatum Vanitasa.

– Megvan az neked?

– Meg.

– Csinálnál nekem egy fénymásolatot?

Más alkalommal görög város- és személynevek térdmódja felől érdeklődik valaki.

De a kérdésekre a legutóbbi eset tette fel a „koronát”!

– Milyen kutyája volt Faustnak? – hívott föl a minap a zürichi televízió filmrendezőnője, Simonyi Lia, aki emlékiratain dolgozik.

– Mi? Hogy Faust kutyája?

– Igen, igen! Valamivel kapcsolatban olyasmit szeretnék mondani, hogy „miként Faust sétált húsvétvasárnap a szolgálójával és a kutyájával...”, de nem vagyok biztos benne, hogy valóban húsvétvasárnap volt-e, és...

Gondolatban végigpásztázom a polcaimat. A német eredeti kis, piros kötet. Azt könnyű lenne megtalálnom, de a magyar... vajon, hol lehet?

Odamegyek az állványhoz, s mintegy égi sugallatra, egyből kihúzom a könyvet.

Majd értesítem Liát:

– Faust kutyája uszkar volt, de tulajdonképpen nem is volt az ő kutyája, hanem csak hozzájuk szegődött, amikor kimentek Wagnerrel sétálni. Aztán nem is volt közönséges, tisztességes eb, hanem maga a sátán, kutya képében.

Az eset rádöbbsent, hogy évek óta nem vettem kezembe a Faustot.

„Tanultam filozófiát,

orvosi tudományt, jogot,

és sajnos! teológiát,

buzgalmam nem lohadt, nem fogyott.

S most itt állok balgán! Mivel

bölcsebb nem lettem semmivel.”

Goethe sorai bizony igen jellemzőek a mindenbe belekotnyeleskedő, mégis üres lélekkel maradó, modern emberre!

Saáry Éva

BÚCSÚ PÁRIZSTÓL

„Téged nehéz lesz helyettesíteni”

Meghitt ünnepség keretében március 10-én elbúcsúzott a párizsi Magyar Katolikus Missziótól Kovács Csaba. A fiatal, alig 28 esztendőes görögkatolikus papnövendéket püspöke küldte 2010 szeptemberében Párizsba, hogy – miután Nyíregyházán befejezte teológiai tanulmányait – az Institut Catholique de Paris ökumenikus teológiai fakultásán gyarapítsa tovább tudását.

Tanulmányai mellett Kovács Csaba aktívan részt vett a párizsi magyar katolikus közösség életében: részt vállalt számos rendezésben, illetve újabbak indításában: hitoktatás, magyar iskola, KEFIR (Keresztény Fialok Randevúja) egyesület... Az utóbbi esztendőben még intenzívebben kapcsolódott a misszió életébe, nagy segítségére volt a liturgiában és a plébániai adminisztrációban egyaránt az öt atyai szeretettel fogadó Kovács József plébános atyának.

Az ő nevéhez fűződik ez év január 20-án, az ökumenikus imahétén az Agapé nevű találkozó megszervezése: amikor is a Magyar Katolikus Misszió ünnepi ebédén látta vendégül a párizsi magyar református közösséget, mely múlt év szeptemberben ünnepelte fennállásának 85. évfordulóját. Nagyszerű alkalom volt ez a baráti találkozásra, eszmecserére, amely főleg arra irányult, hogyan lehetne a különböző párizsi keresztény egyházak-felekezetek közötti együttműködést elmélyíteni. A találkozó olyan sikeres volt, hogy a résztvevők elhatározták: jövőre újra lesz Agapé.

Kovács Csaba búcsúztatására a szentmise után került sor, amely minden va-

sárnap várja a párizsi magyar híveket – és befogad minden látogatót. A misszió vezetője, Kovács József atya hangsúlyozta, hogy ő Csabában elsősorban a jövődöbeli papot, buzgó lelkipásztort látta, aki minden módon és alkalommal igyekezett erősíteni a hívekben a hitet, a reményt. A személyes beszélgetések során készséggel osztotta meg tudását is másokkal, akiktől közben maga is igyekezett minél többet tanulni. Mert tanulni nem szégyen – a fiataloktól sem. Erre ki-

Az utolsó ebéd...

túnó példa maga a plébános atya, akivel Csabának sikerült megismertetnie és megszerettetnie az internetet...

Leh Tibor, a párizsi Magyar Katolikus Misszió elnöke a hívek nevében egyszerű, közvetlen szavakkal köszönt el Csabától: „Senki sem nélkülözhetetlen, de téged nehéz lesz helyettesíteni.”

Kovács Csaba „az utolsó szó jogán” választott a kedves szavakra, felidézte érkezését, amikor elvesztettnek érezte magát a világvárosban, de hamar megtapasztalta ennek a közösségnek a szeretetét. És elismeréssel szólt a párizsi misszió hitet és magyarságot megtartó erejéről: ez a közösség egy magyar sziget a Szajna-parti világvárosban.

Gálfi Géza, Párizs

„MINDEN IDŐK LEGNAGYOBB BELGÁJA”

Zarándoklat Szent Damján nyomában

A kölni magyar közösség Lukács József plébános vezetésével május 18-án elindult, hogy fölkeresse Szent Damján de Veuster nyomait Belgiumban. Utunk első állomása Leuven volt. A Szent Damján Központ által létrehozott állandó kiállítást tekintettük meg a Szent Antal-templomban. A falakon elhelyezett óriási posztterek részletes betekintést nyújtottak a szent életébe.

A kiállítás megtekintése után tettünk egy sétát a szűk utcácskákkal tarkított Leuvenben, majd Tremelo felé vettük az irányt. Ebben a kis faluban született ugyanis Josef de Veuster, a későbbi Damján atya. Szülőházában ma múzeum ismerteti meg a látogatókkal a szent életét. A kiállított személyes tárgyak és egy német nyelven bemutatott film még közelebb hozták személyét.

Életének egyik jelentős állomása zárta zarándoklatunkat: édesanyjától a flaman-dok egyik híres Mária-zarándokhelyén, a scherpenheuveli bazilikában búcsúzott el a misszióba indulása előtt Damján atya.

Mindannyian egyetértettünk az út végén abban, hogy egy kivételes szent életét ismerhettük meg, akitől kitartást, az emberek iránti feltétlen szeretetet tanulhatunk. De szóljunk néhány szót az életéről. Ki is volt valójában Szent Damján de Veuster? Erre a kérdésre az út elején csak kevesen tudtak volna válaszolni.

Szent Damján a XIX. század egyik kivételes alakja volt. Élete 1840. január 3-án Tremelóban, egy kicsi belga faluban, egy paraszti család hetedik gyermeként kezdődött. Tizenkilenc évesen be-

lép a Jézus és Mária Szent Szívének Örökimádó Kongregációjába. Missziós tevékenységét 1864-ben kezdte meg Honolulu-ban, a Hawaii-szigeteken. Állhatatos munkájával már ott magára vonta az emberek figyelmét. 1873-ban saját kérésére Molokai szigetére küldték, ahová a leprásokat különítette el abban az időben a kormány. Küzdelmes évek következtek ekkor a száműzött emberek között, de ő töretlen szeretettel, kitartással gondozta a beteget; kórházat, lakóházakat épített nekik és velük. Híre lassan terjedni kezdett a világban. Amerikából és Európából adományok érkeztek, sőt 1881-ben a hawaii uralkodónő átnyújtotta neki, mint a „leprások apostolának”, az ország legnagyobb kitüntetését. 1877-ben magán is észlelni kezdte a lepra tüneteit, melyről 1884-ben, egy, a szigeten tett körutazás során megbizonyosodott. 1889-ben megérkeztek a szigetre az első irgalmas nővérek, ami Damján atyát nagy örömmel töltötte el. Az Úr végül 1889. április 15-én – hosszú küzdelmek után – magához szólította. Földi maradványait 1936-ban katonai díszkísérettel hozták vissza szülőföldre. A leuveni Szent Antal-templom kriptájában helyezték el. 1995-ben Brüsszelben II. János Pál pápa boldoggá, majd 2009. október 11-én XVI. Benedek pápa szentté avatta.

„Minden idők legnagyobb belgájának” sírkövén ez áll: „Áhítatos megemlékezésül a tiszteletre méltó Damján de Veuster atyának, aki a felebaráti szeretet vértanújaként halt meg.”

Penk Veronika, Düsseldorf

KAPOCS AZ ÓHAZA FELÉ

Az Argentínai Magyar Hírlap

Haynálné Kesserű Zsuzsánna, az Argentínai Magyar Hírlap alapító főszerkesztője Rómában, a Vatikáni Rádió magyar adásának nyilatkozva beszélt lapjáról és a helyi magyar sajtóról.

Az argentinai magyarságnak – néhány hónap megszakítástól eltekintve – 1924 óta mindig volt újságja. Az 1950-es években több is. Az elsőt, a *Magyar Szót* az „Argentínában élő magyarok szószólójaként” az 1922-ben emigrált Magyar Vilmos Ferdinánd alapította, és 35 éven át, haláláig szerkesztette. 1929. június 29-én indította meg Faragó Rezső a dél-amerikai *Magyar-ságot* az „ezeréves Magyarország ismertetésére”, és 1949-ben adta át a jogfolytonossággal bíró utódjának. Az évek folyamán számos szerkesztő váltotta egymást, és az újság többször nevet is változtatott. 1976-ban Czanyó Adorján vette át a lapot, és Dél-amerikai Magyar Hírlap néven, 27 éven át szerkesztette megszűntéig, 2004 januárjáig.

Ekkor a magyar kolónia összekötő kapocs, híradó nélkül maradt. Tizennégy hónapnyi „újságtalanság” után, 2005 márciusában Haynálné Kesserű Zsuzsánna független, privát kezdeményezésként megindította, és azóta szerkeszti Dél-Amerika immár egyetlen magyar nyelvű sajtótermékét, az Argentínai Magyar Hírlapot.

– Az argentinai magyarok közössége három generációt ölel fel. Ez azért is említésre méltó, mert szinte természetes, hogy minden emigráció harmadik nemzedéke föltartóztathatatlanul halad a teljes beolvadás felé. Az Argentínai Magyar Hírlapnak tehát fontos, meghatározó küldetése, szerepe van az ottani magyarok anyanyelvének, identitásának megőrzésében. A lap évente tízszer jelenik

meg, 16 oldalon. Az újság igyekszik tükrözni az argentinai magyar közösség életét, annak fontosabb eseményeit. Ugyanakkor világnézetét is, amely magába foglalja a magyarság részére lényeges értékek védelmét. Ezek: a család, a keresztény szeretet, a tolerancia/béketűrés, a mértéktartás, a szélsőségek elkerülése.

– Elődeitől eltérően a lap nem a magyarországi, és nem is az argentinai hírek közlésére helyezi a hangsúlyt, hanem az ottani magyar közösség életének bemutatására, szervezésére. Emellett állandó ifjúsági rovatval rendelkezik, továbbá – a vegyes házasságban élő előfizetők magyarul nem tudó élettársára való tekintettel – állandó, 4 oldalas spanyol nyelvű melléklet készítését is feladatuknak tekintik.

– A mai, alapvetően materialista világban tájékoztató szerepén kívül újságunk olyan gyümölcsöket kell teremjen, amelyek táplálékot nyújtanak az idealizmusra még fogékony fiatalságnak – vallja a főszerkesztő asszony –, hogy rátalálhasson a valódi értékekre, hogy gyarapodhasson a magyarság ismeretében és szeretetében. Kapocsként működünk Magyarországra felé. 1990-ben az óhaza megint anyaország lett, Magyarország megnyílt előttünk. Fél évszázados elszigeteltség után, tizennégyezer kilométer távolságban most már nem vagyunk egyedül: számíthatunk egymásra. Hiszünk a demokrácia és a sajtószabadság értékeiben.

(VR)

Tükrözi a közösség életét

MAGYAR VILÁGTALÁLKOZÓ – HARMADSZOR

Idén harmadizban került megrendezésre a Magyar Világtalálkozó. A nyolcnapos programsorozat a csiksomlyói zarándoklattal kezdődött május 19-én, majd – május 26-áig – Magyarországon több településen (közel harminc helyszínen) konferenciákkal, előadásokkal, kulturális és jótékonyági programokkal folytatódott.

A gazdag kínálatból most csak néhányat emelünk ki. Az eseménysorozat részeként május 20-án a budapesti József Attila Színházban Hunyadi Sándor *Feketeszáru cseresznye* című darabját játszották, majd 21-én az Uránia Filmszínházban külföldi magyar filmszemlén vehettek részt az érdeklődők. Május 22–23-án színvonalas nemzetközi konferencia zajlott az Óbudai Egyetemen, majd 23-án egy budapesti mozgássérült házaspár lakását újították fel lakásában a Házat–Házat Alapítvány szervezésében. 25-én a Stefánia Palotában ultibajnokságra, a Magyarok Házában a Magyar Református Egyház Tanácskozó Zsinatára és a Magyar Népfőiskolai Collegium tanácskozására került sor.

A találkozó központi rendezvényének idén is a budapesti SYMA központban berendezett Világfalú számított, ahol május 24–26. között koncertek, operettgála, szépségverseny, beszélgetések, egészségkonferencia, gyerekprogramok és divatbemutató szórakoztatta az érdeklődőket. Idén is felállították az országpavilonokat,

melyekben az Észak-Amerikában, Latin-Amerikában, Ausztráliában, Új-Zélandon, Afrikában, Indiában, az Egyesült Arab Emírségekben, Európában és a Kár-

Az összetartozást jelképezi

pát-medencében élő magyarok és a hozzájuk kapcsolódó szervezetek képviselői álltak az érdeklődők rendelkezésére.

A központi bejáratnál szemben hatalmas vásznon közös festmény elkészítésére lehetett vállalkozni. A virágmotívumokat festő művészek és amatőrök közös munkája az összetartozást, a nemzeti értékek közkinccs jellegét hangsúlyozta.

A sikeres rendezvénysorozatot május 26-án istentisztelet zárta a Szilágyi Dezső téri református templomban.

jm

NEM PRÓFÉCIA – HANEM ERETNEKSÉG

Egyházi nyilatkozatok és értékelés a „nagy figyelmeztetésről” szóló üzenetekről

Először az interneten, kéretlen e-mailekben érkeztek a „nagy figyelmeztetésről” szóló üzenetek. Aztán írásban is megjelentek az állítólagos ír látnoknő szavai, aki önmagát Maria Divine Mercy-nek (az Isteni Irgalmasság Máriájának) nevezi. Valódi nevét és arcát ugyanis sohasem vállalta. S ezzel akár véget is érhetne az egész ügy hitelességének minősítése, hiszen a valódi próféták, az Isten által kiválasztott személyek akkor is nevüket és az arcukat vállalva beszéltek, ha azért börtön, szenvedés vagy akár halál várt rájuk.

Egyházi személyek közül sokan tartják valószínűnek, hogy az ügy mögött nem is egy „látnoknő”, hanem egy olyan csoportosulás áll, amely nem külső támadás, hanem belső ellentétek szításával szeretné bomlasztani a Katolikus Egyházat. Például bizalmatlanság keltésével Ferenc pápa iránt.

Hogy a romboló szavak hitelesnek tűnjenek, ezért sok – főleg más jelenésektől átvett – hasznos gondolattal keverik azokat össze. Régi módszer ugyanis: tíz igazság elhangzása után jobban elhisz az ember egyetlen nagy hazugságot. S a legveszélyesebb talán az, ha napi szentáldozók, az egyházközség legjobbjainak tartott személyek buzdítanak – a Szentatya ellen.

Az alábbiakban a Magyar Kurír ezzel kapcsolatos írását közöljük.

*

A 2010 novemberében indult írországi üzeneteket 2012 novemberében *Štefan Sečka*, a Szepesti Egyházmegye megyéspüspöke hivatalos nyilatkozatban, *Denis J. Hart* melbourne-i érsek pedig 2013 tavaszán a papságnak írt körlevélben ítélte el.

Mark Miravalle, a Steubenville-i Ferences Egyetem teológiai professzora számos alkalommal dolgozott egyházi hatóság által felállított, nemzetközi teológiai vizsgálóbizottságok tagjaként. Az alábbiakban a Hittani Kongregáció által 1974-ben megfogalmazott irányelvek alapján, a hivatalos egyházi vizsgálatok módszerét követve értékeli az „Isteni Irgalom(ról nevezett) Mária” által terjesztett üzeneteket:

A neves francia mariológus, René Laurentin szerint a magánkinyilatkoztatások egyházi elbírálásának normái a következő három alapkérdésre vezethetők vissza:

– *Megegyezik-e az állítólagos üzenet tartalma a Katolikus Egyház hivatalos hitbéli és erkölcsi tanításával?*

– *A kísérő jelenségek (eksztázis, az üzenetközlés módja stb.) beleillenek-e az Egyház misztikus hagyományába?*

– *Megvannak-e az állítólagos üzenetnek azok a lelki gyümölcsei, amelyek minden hiteles természetfeletti megnyilatkozást kísérnek – Jézus szavai szerint: „Gyümölcseről lehet a fát felismerni” (Mt 12,33) –: megtérés, lelki béke, lelki öröm, új vagy megújult hit, remény, szeretet; nagyobb hűség az Egyházhoz, teljesebb egység az Egyházzal?*

Sajnálatos módon – írja Miravalle – az „Isteni Irgalom(ról nevezett) Mária” üzenetei számos súlyos teológiai, történelmi és tárgyi tévedést tartalmaznak, amelyek ellentmondanak a Katolikus Egyház tanításának, a hiteles katolikus magánkinyilatkoztatás misztikus hagyományának, sőt saját jövődöléseinek is, és nem hozták az igazi égi üzenetekkel járó béke, szeretet, öröm lelki gyümölcseit. Csupán néhány példa:

1. Azt állítja, hogy XVI. Benedek volt „az utolsó igaz pápa a Földön”, és „a következő pápa” a „hamis próféta” lesz. (2012. április 12.)

E kijelentés, hogy érvényes konklávét „antipápát” emelhet trónra, a katolikus tanításnak nyíltan ellentmondó, eretnek állítás. Az is következik belőle, hogy Ferenc pápa csaló, „hamis próféta”. Mindez a katolikus zsinatok (Lumen Gentium 25), a katekizmus és a kánonjog törvényes pápaválasztásra vonatkozó szaka-

szainak elítélendő elutasítása. Emellett rendkívül veszélyes téveszme, mert egyes katolikusokat az Egyháztól való elszakadásra készíthet, ami nem más, mint „a pápának való alárendeltség vagy a neki alárendelt egyházzal való közösség megtagadása” (CIC 751. kánon). A katolikus hívő, amennyiben így dönt, „önmagától beálló kiközösítésbe esik”, és nem járulhat szentségekhez (vö. CIC 1364.1). Az üzenet egyébként nemcsak Ferenc pápaságát kérdőjelezi meg, hanem XVI. Benedeket sem tartja tiszteltben, aki önkéntes lemondása (nem pedig az üzenetekben előrevetített „elűzése”) napján, 2013. február 28-án, majd március 23-án ismételtelen feltétlen engedelmisséget fogadott Ferenc pápának.

2. Az állítólagos próféciaokban számos helyen megjelenik a millenarizmusnak nevezett eretnecség egyik formája.

A kép illusztráció

A millenarizmus szerint Jézus ténylegesen ezer évig uralkodni fog a Földön (2012. április 9-i üzenet). Ez idő alatt nem lesz pápa, hanem lelki pápaság valósul meg, melyben Szent Péter kormányozza az Egyházat a mennyből, valamiféle „földi paradicsom” körülményei között (vö. 89., 124., 141., 88., 109., 111., 251., 258. sz. üzenetek). A Katolikus Egyház elutasítja a jézusi uralom alatt álló ezeréves földi mennyország elképzelését (KEK 676). A látható pápa nélküli évezred gondolata ellenkezik Jézus péteri ígéretével (Mt 16,15–20), emellett sehol sem igazolja a kinyilatkoztatás.

3. Az egyházi értékelés elutasítása.

Az állítólagos prófécia tagadja, hogy szükség volna az üzenetek hitelességének egyházi vizsgálatára és megítélésére. „Nem fontos, hogy az Egyház jóváhagyja-e ezeket az üzeneteket, mert az idő nem az ő oldalukon van” (2011. július 9-i üzenet). Ezzel szemben a hiteles katolikus magánkinyilatkoztatás mindig az illetékes egyházi hatósághoz irányítja a látnokot, még akkor is, amikor az égiek tudták, hogy nem fogják azonnal elismerni (mint például Guadalupei Szent Juan Diego vagy Lourdes-i Szent Bernadette esetében)

4. Az állítólagos látnok, miközben az interneten és könyv formában nemzetközileg terjeszt állítólagos égi üzeneteket, nem azonosítja magát, és nem jelentkezik az illetékes egyházi hatóságnál.

Az állítólagos látnok a dublini régióban él, így a Dublini Főegyházmegyéjénél

kellett volna egyházi teológiai, pszichológiai és tudományos vizsgálatra jelentkeznie. Ennek elutasítása kizárja a második kritérium (a hiteles természetfeletti közléseket jellemzően kísérő jelenségek) figyelembevételének lehetőségét. Jézus a világ Világossága, aki a világosságra hívja szolgáit; ellensége viszont a sötétségben működik.

5. Teológiai tévedések.

Az üzenetekben számos zavaros megfogalmazás található. Egyetlen példa: elmentmond a klasszikus szentháromságtani megfogalmazásnak, hogy a mennyei Atya „Jézus nevében” jön, nem pedig a saját nevében, vagy fordítva, Jézus az Atya nevében. A zavarosságot igazoló állítások, pl. „a szeretet összezavar” (45. üzenet, 2011. február 6.) szintén ellenkeznek a hiteles prófécia jellegével. Jézus nagyon egyszerűen és világosan beszél; a sátán zavart kelt.

6. Nem következett be a „nagy figyelmeztetés”.

A 2011. május 31-i üzenet felszólítja az embereket, hogy készüljenek a „figyelmeztetésre” (Istentől eredő „lelkiismereti megvilágosodás”, amelyről egyébként más Szűzanya-üzenetek is szólnak), melyre „néhány hónapon belül” sor kerül. Ez azóta sem következett be.

7. Hiányoznak az igazi keresztény gyümölcsek: a lelki béke, az öröm, a remény, a szeretet. Helyettük félelem, szorongás, erőteljes negatív szemlélet jellemző.

A mennyei Atya és Jézus állítólagos üzenetei, melyek fő témái az isteni megtorlás, a harag, az igazságtétel, a katasztrófák, tele vannak a bosszúállás és az ítélet rettegést keltő kifejezéseivel (például aki Isten ellen fordul, megvakul, kivágják a nyelvét, levágják a lábát – lásd 2013. május 4-i üzenet). Olykor a hiteles magánkinyilatkoztatások (például az Isteni Irgalmasság üzenetei vagy a fatimai üzenetek) is tartalmazznak erős kifejezéseket a megtisztulás feltételeken bekövetkező, nehéz időszakáról, ám a szövegek hangnemét összességében béke, szeretet, biztatás, sőt öröm jellemzi. A nagy figyelmeztetésről szóló üzenetekből mindez hiányzik, és ez sok esetben az üzenetek terjesztőiről is elmondható.

KATOLIZÁLT DARWIN LESZÁRMAZOTTJA

Katolikus hitvédővé vált Charles Darwin leszármazottja, Laura Keynes, miután kiábrándult az új ateizmusból.

Laura Keynes, a híres tudós ük-ük-ük-ükunokája nemrég csatlakozott a *Catholic Voices* elnevezésű kezdeményezéshez, amelynek célja a Katolikus Egyház és a katolikus álláspont médiabeli megjelenítése – a *Catholic Herald* honlapja annak kapcsán, hogy Keynes az angol hetilap legújabb számába írt cikkében meséli el, miként tért vissza gyermekkorai katolikus hitéhez – élete agnosztikus korszaka után.

Keynest katolikusnak keresztelték, habár édesapja ateista volt, édesanyja pedig konvertita katolikus, aki azonban később buddhista lett. Keynes sem közösködött sokáig a katolicizmussal, tizenéves korában eltávolodott a hittől, és agnosztikus lett.

Darwin leszármazottja Oxfordban doktorált filozófiából, s ekkoriban a kapcsolatok, a feminizmus, a morális relativizmus, valamint az élet szentsége és méltósága voltak számára a központi fogalmak.

*

Mi lehet az oka annak, hogy mégis sok jó szándékú, mélyen hívő katolikus hitelt ad az üzeneteknek?

Az, hogy sok igaz elemet is tartalmaznak: a gazdaság, a társadalom, a hit és az erkölcs globális válsága, háborús konfliktusok, természeti katasztrófák, nukleáris fenyegetés Észak-Koreában, Iránban, Pakisztánban stb. Mindezekben „az idők jeleit” látni indokolt és elfogadható; azonban teológiai tévedésekkel és egyházellenes engedetlenséggel átitatott, állítólagos üzenetekben hinni súlyos és veszélyes tévedés. Egészen más dolog észrevenni a világban a megtérésre sürgető jeleket, és hűségesen válaszolni Jézus és a Szűzanya hiteles kortárs felhívásaira – és más hamis üzeneteket elfogadni, amelyek a hiteles üzeneteket kihasználva Ferenc pápával szembeni engedetlenségre, a katolikus dogma és a hiteles misztikus hagyomány elutasítására uszítanak és rettegésből fakadó cselekvésre ösztönöznek.

Miért veszélyesek ezek az üzenetek?

A legnagyobb veszély, hogy rájuk hivatkozva egyes katolikusok fontosabbnak tarthatnak egy hamis magánkinyilatkoztatást, mint a pápa Istentől kapott tekintélyét. Különös, hogy a prófécia egyházzszakadást jövendöl, ami akár önbeteljesítő jóslattá is válhat. Sátáni cél és stratégia, aminek megvalósulásához részben éppen az vezethet, ha az emberek az „Isteni Irgalom(ról nevezett) Máriához” hasonló, veszélyes és megosztó próféciaikat kezdenek követni.

Az Egyház és a világ jelenlegi, kihívásokkal teli időszakában reálisan számíthatunk további, igaz elemekkel kevert hamis üzenetekre, melyek sátáni célja, hogy elfordítsanak a hiteles egyházi tekintélytől és tanítástól, valamint korunk hiteles égi üzeneteitől. Ezt csakis Ferenc pápa és az egyházi tekintély iránti engedelmisségünk megerősítésével védhetjük ki. Imádkozzunk a Szentatyáért, szent Katolikus Egyházunkért, az Isteni Irgalmasság és a Szűzanya Szeplőtelen Szíve győzelméért – amelyről hiteles kortárs üzenetek szólnak –, valamint azért, hogy az állítólagos látnok és követői békében megtérjenek és visszatérjenek az Egyház szívébe, egységbe és az iránta való engedelmisségbe! – zárja Mark Miravalle.

Ménesi Krisztina

A kereszténység akkor került újra a látókörébe, amikor elolvasta Richard Dawkins, az új ateizmus közismert, militáns képviselőjének könyvét, az *Isteni téveszmét*. Beleásta magát a témába, és arra jutott, hogy az új ateizmus radikálizmusa és intoleranciája veszélyezteteti és aláássa a szekuláris humanizmus liberális célkitűzéseit folytatott munkát.

Keynes azt írja: ugyanaz a kritikai szellem vezette a katolicizmushoz, amivel őse, Darwin elemezte a bizonyítékokat. Így szabadon és hosszú vizsgálódás után katolizált újra. Lépésének fogadtatása meglehetősen vegyes volt: sokan nem tudták elképzelni, hogy egy Darwin-rokon katolizálhat, s voltak, akik olyanokat mondtak, hogy „pedig milyen okos lánynak tűnt”.

Keynes döntése azért is megrökönyödést váltott ki, mert a brit „szkeptikus arisztokrácia” egyik családjából származik. Ide tartozik a Galton-, a Benn-, a Keynes- és a Darwin-család is.

(MK)

BOLDOG SALKAHÁZI SÁRA-SZOBOR KASSÁN

Bernard Bober kassai érsek május 12-én a kassai Szent Erzsébet-székesegyházban megáldotta Boldog Salkaházi Sára szociális testvér szobrát.

Szabó Ottó alkotását a keresztelőkút közelében helyezték el, a Szociális Testvérek Társasága alapításának kilencvenedik évfordulóján. A közösség tagjai többek között így tisztelegtek alapítónőjük, Slachta Margit emlékének és adtak hálát az általa kapott karizmák ajándékáért.

Szentbeszédében az érsek arra bátorította a nagyszámú hívősereget, hogy kövessék Sára testvér életpályáját, kérjék közbenjárását, hogy nyomába lépve sorsközösséget tudjanak vállalni a peremre szorultakkal, mert a velük való szolidaritás az örökkévalóság magasságába emeli a földi halandót.

Szabó Ottó alkotása

A szentmisében a főpásztorral együtt misézett Pásztor Zoltán püspöki helynök és számos helyi és környékbeli lelkipásztor. Jelen volt Czibalmosné Molnár Éva kassai főkonzul asszony is.

Az ünnepségre többen érkeztek Szepsiből és környékéről is, hogy Sára testvér közbenjárását kérjék, mivel patronátusa alatt a közeljövőben az érsekség a városban egy új egyházi intézményt kíván létrehozni óvodai, valamint alap- és középiskolai szinten.

A szentmise végén a társaság szlovákiai előjárónője, Daniela Kimličková mondott köszönetet a főpásztornak és az alkotóművésznek, aki a szent és történelmi cselekmény emlékére egy Sára testvért ábrázoló festményt ajándékozott a főpásztornak.

GB/MK

MEGEMLEKEZÉS TRIANONRÓL

A trianoni békediktátum 93. évfordulója alkalmából gyertyagyújtást szervezett a dunaszerdahelyi Trianon emlékfánál június 4-én a Pázmaneum Társulás és a Magyar Közösség Pártja városi szervezete. A megemlékezésre számos csallóközi településről is érkeztek. Karaffa Attila, a Pázmaneum Társulás ügyvezető elnöke beszédében az emlékezés fontosságát hangsúlyozta: a múltból kell erőt merítenünk a jövőhöz, hogy a magyar öntudatot, kultúránkat, hagyományainkat megszilárdítsuk szülőföldünkön, itt, a Csallóközben, Dunaszerdahelyen is.

(Pázmaneum)

Virágok az emlékfánál

IMASZÁNDÉKOK

(Folytatás a 2. oldalról)

Ázsia Egyháza mégis, bár arányaiban csekély, lelkes Egyház. A kereszténység sok ázsiai lelkéhez közel áll; ez köszönhető nevelést biztosító intézményeknek, egészségügyi központoknak, egyéb társadalmi szolgáltatásoknak. Ázsiában úgy tekintik az Egyházat, mint az emberi méltóság hirdetőjét és az emberi jogok védelmezőjét.

Nagyra értékeli sok missziós vagy bennszülött keresztény buzgalmát és elkötelezettségét. Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Szeretettől áthatott tevékenységükkel ezek a munkások tanúskodnak arról, hogy Isten minden embert „a saját képére és hasonlatosságára” teremtett, hogy Isten szereti azt, amit alkotott, és hogy Isten kiváltja, visszaszerzi („megváltja”) azt, amit szeret.

Azért imádkozunk, hogy mindenki megtanulja és tudja a Krisztusba vetett hitet úgy tekinteni, mint kapcsolatot vagy hidat a népek között, és hogy ez a hit képes legyen lerombolni azokat a féltelmeket, amelyek gátolnak minket abban, hogy a hit alapjává váljék egymás iránti szeretetünknek és megbecsülésünknek.

(Theodore Overberg ausztráliai jezsuita, az általános előjáró munkatársa nyomán)

Augusztusra

Általános szándék: Hogy szülők és nevelők segítsék az új nemzedékeket, hogy becsületes lelkiismerettel és elvekhez hű élettel növekedjenek.

A szülők és a nevelők első hivatása arra szól, hogy a hit, a bölcsesség, a szolidáris felelősségvállalás élő tanúi legyünk. Mindig örvendtes és mindig nehéz hivatás ez: alakítsuk és kísérjük gyermekeinket, fiatal diákjainkat szellemi és lelki, értelmi, érzelmi és társadalmi fejlődésükben.

A szülők és a nevelők első alakítói és eleven tanúságtevői a keresztény vallássságnak, valamint annak az emberi és emberséget hordozó melegségnek, amelyhez minden gyermeknek és minden fiatalnak joga van: hogy először megkapja, majd pedig hogy maga is továbbadja. Így mindaz, amit mondunk és tesszünk, befolyásolja a gyermeket és a serdülőt, aki kezdi megszabni életstílusát a világhoz, a művelődéshez és az Egyházhoz való viszonyában. A megfontolás, a gondolkodni tudás nem csupán könyvekben és tanulási programokban rejlik; ezek az erőforrások mindenekelőtt annak révén tárnak fel a fiatalok számára, hogy hogyan segítjük őket gondolkodni, építő módon bírálni, kigondolni, álmodozni. Végül is az a vonzalom, szeretet és tisztelet, amelyet otthonunkkal és iskolánkkal való viszonyunkba befektetünk, segít abban, hogy emberi szintre kitágítsuk kapcsolatainkat, amelyek a mások iránti vonzalomból, szeretetből és tiszteletből tevődnek össze.

Így alakítsunk ki mi, szülők és nevelők, olyan közösséget, amely bevezeti a fiatal nemzedékeket egy megújuló, emberséges társadalomba, melyet a keresztény hit és valláosság, társadalmi érzék, politikai elköteleződés és felelősség, akadémikus és hivatásbeli kívá-

JAKAB ANTAL-EMLEKNAP HAJDÚNÁNÁSON

A húsz éve elhunyt Jakab Antal erdélyi püspökre emlékeztek Hajdúnánáson. Tisztelői emlékévet hirdettek, és igyekeztek megemlékezni a 84 évet felölélő életút minden állomásáról. Jakab Antal Kilyénfalván töltött gyerekkora után Gyulafehérváron készült hivatására, majd felszentelt papként szolgált Ditróban és Kolozsváron, aztán ismét tanulmányokat folytatott Rómában, majd újra lelkipásztorként szolgált Gyergyószentmiklóson és Búzásbesenyőn. Ezt követően Gyulafehérváron, Márton Áron segédpüspökeként, illetve utódjaként teljesedett ki a hivatása.

Az említett településeken kívül egy másik városban is lakott, mégpedig bő egy esztendőn át, hétéves korától nyolcéves koráig, az 1916-os székely menekülés elszenvedőjeként. A város neve pedig, ahová háromezer-kétszáz földijével, köztük édesanyjával és négy testvérével együtt akkor elvezetett útja, és ahol a

helyben lakók szívük teljes szeretetével befogadták: Hajdúnánás.

Május 4-én erre emlékeztek a hajdúsági városban. Az emlékműsört követően, este a római katolikus templomban Vencser László, az ausztriai idegen nyelvű pasztoráció országos igazgatója mutatott be hálaadó szentmisét. Szentbeszédében Jakab Antal, Márton Áron és Mindszenty József alakját elevenítette fel, mint Egyházunk követésre méltó példaképeit. A hívek egyetemes könyörgésében is őértük, valamint Hajdúnánás és Kilyénfalva lakóiért, de egész népiünkért és hazánkért is imádkoztak, kérve a Jóisten segítségét.

A szentmise végeztével Buczkó József és a Jakab Antal Keresztény Kör jelenlévő vezetői megkoszorúzták a befogadó szeretet emlékművét, amelyen Jakab Antal püspök neve is olvasható.

Varga Gabriella

KIÁLLNI AZ IGAZSÁG MELLETT

Katolikus Egyetemek Szövetségének találkozója

A Katolikus Egyetemek Szövetsége (Catholic University Partnership) június 6. és 8. között tartotta meg éves találkozóját, melynek házigazdája idén a Pázmány Péter Katolikus Egyetem volt.

A konferenciával egybekötött eszmecsere a Notre Dame Egyetem (Indiana, USA) együttműködésével Esztergomban, a Szent Adalbert Központban került sor. A Rózsahegyről, Lublinból, Lvovból, Zágrábról, Milánóból és a Notre Dame Egyetemről érkezett egyetemi vezetők megbeszélésének fő témája a katolikus egyetemeknek a szekularizált Európában betöltött szerepe volt.

A tudományos eszmecsere nyitóelőadásában Szurotni Szabolcs Anzelm premontrai szerzetes, a BPKE rektora azt hangsúlyozta, hogy minden egyházi oktatási intézménynek sajátos küldetése az igazság megismerésére való szilárd törek-

vés, az igazság bemutatása, átadása; továbbá az új generációk motiválása arra, hogy képességeiket az oktatáson és kutatáson keresztül megismert igazság megőrzésére és további következtetések levonására használják. Ebben nem létezik kompromisszum, tehát a katolikus egyetemek mindenkor ki kell álljanak az objektív igazság léte és megismerhetősége mellett.

A jelen lévő rektorok egyetértettek abban, hogy a katolikus egyetemen folyó tudományos képzésnek, a világi tudományok terén is – különös tekintettel a rohamosan fejlődő természettudományokra – a lehető legmagasabb szinten kell állnia, az állami és a magánegyetemek összehasonlításában is. Így nagy szükség van a belső és külső minőségbiztosításra, amely feltétele a szekularizált társadalomban való hiteles jelenlétnek.

Magyar Kurír

lóság jellemez. A szülőknek és a nevelőknek együtt kell dolgozniuk ezen a küldetésen, amely a felelősségek, a kiválóság és a valláosság iránti érzékre irányul.

A pápával együtt kérjük – mi, szülők és nevelők – Isten Lelkét: töltsse be mindannyiunk szívét, szellemét és lelkét, hogy magunkévá tegyük azt, amire Isten, az Atya tanította Jézust, és amire minden gyermekét tanítja: szeressük és legyünk élő tanúi Jézus életstílusának, aki szeret, aki szolgál, és aki új módjait keresi annak, hogy meghirdesse Isten országát.

(José Ignacio Baeza chilei jezsuita)

Missziós szándék: Hogy az afrikai földrész székesegyházai – az Evangélium szelleméhez hűségesen – előmozdítsák a béke és az igazságosság építését.

Fájdalmasan nyilvánvaló tény: Afrikában nincs béke és igazságosság. Ez egyike volt azoknak az okoknak, amelyek amellet szölk, hogy 2009-ben Rómában megtartsák a püspöki szinódus második ülését (holott a korábbi csupán tizenöt évvel korábban folyt le). Az utóbbi évek eseményei is csak megerősítik, hogy Afrikában nincs se béke, se igazságosság. Az észak-afrikai népességeknek a korábbi hatalom megdöntésével járó lázongásai; a legtöbb országban demokrácia és átláthatóság nélkül zajló választások, melyek gyakran fegyveres összecsapásokhoz vezetnek; az, hogy egyesek magukhoz ragadják a hatalmat, vagy a személyi váltást magas koruk ellenére elutasítják; a tömegek elszegényesedése; gyermekek

fegyveres összetűzésekben való bevetése; nők megerőszakolása; egyes helyeken előforduló keresztényüldözés – megannyi valós jelzés, amely elénk vetíti Afrika sötét arcúlatát.

Persze az Evangélium nagyon régen megérkezett Afrikába, már az első évszázadokban. Sok afrikai ország a közelebbi múltban megünnepelte evangelizálásának centenáriumát. Mindazonáltal egy valós, mélyreható evangelizálás szükségessége nagyon is érződik. XVI. Benedek 2011. november 19-én adta ki Africae munus kezdetű, szinódus után apostoli buzdítását; ebben írja (91. pont): minden azt mutatja, hogy szükség van „az afrikai lélek mélyreható evangelizálására”. Igaz ugyan, hogy „Afrika az emberiség lelki tüdeje” (13); de az is igaz, hogy „az Evangélium hirdetéséhez való hűség” megmarad kihívásnak. Mert az Evangélium a béke és az igazságosság igazi forrása. Jézus születésekor az angyalok így énekeltek: „békesség a földön” (Lk 2,14); élete végén pedig Jézus biztosította tanítványait: „békességet adok nektek, nem úgy, ahogy a világ adja” (Jn 14,27). Ha a békét és az igazságosságot „megépíteni” kell, ez a megépítés azon a megalapozáson történik, amely Krisztus (1Kor 3,11).

Hogyan fogjunk hozzá? Minden helyi egyháznak saját feladata, hogy ezen elgondolkojjék. Ez lesz a mi imánk, amelyet ezen a hónapon végig a pápával Afrikáért végzünk.

(Rigobert Kyungu jezsuita, az imaapostolság országos igazgatója a Kongói Demokratikus Köztársaságban)

Nagy Ferenc SJ

SZENT ISTVÁN...

(Folytatás az 1. oldalról)

A lélekvándorlástól kezdve az összes keleti vallást proponálják nekünk – elég csak a tévécsatornákra gondolni, hogy mondja meg, hogy mikor született, megmondjuk, hogy mi volt előző életében, és hasonlók... – tehát még azok a televízió műsorok is, amelyek talán a nemzet egységét volnának hivatottak elősegíteni, azok is terjesztik ezt a metélyt.

A katolikus hit megőrzését Szent István király fontosnak tartotta fiának lelkére kötni, mert ismerte az apostolt, Szent Pált, aki élete végén visszatekintett arra, amit tett, és tudta azt, hogy ő is üldözött egykor Jézus Egyházát, majd megtért, és közben is voltak gyarlóságai, de ezt mondta Szent Pál: „a hitet megtartottam!” S az nagyon fontos, hogy tart-suk meg katolikus hitünket, mert mindaddig, amíg megtartjuk katolikus hitünket, van alkalmunk arra, hogy megtérjünk, újrakezdjünk, bűnbánatot tartsunk, és az Istenhez forduljunk. Ha a hitünket elveszítjük, mindent elveszítünk, hajótörést szenvedünk emberi életünkben. Hit nélkül már a földön sem lehet élni, de az üdvösség hite nélkül egyszerűen értelmetlen a földi létnek a küszködése. Visszamenő hatállyal, szinte fölöslegessé vált minden cselekedetünk, hogyha a halállal nem következik az üdvösség. S a katolikus hit ezt adja elénk: a föltámadt Krisztusba vetett komoly meggyőződést. S ugyanakkor azt is írja fiának, Szent Imrének, hogy „a hit tettek híján meghal”.

Tehát a mi hitünk az nem amolyan „Uram, Uram” csupán, vagy egy elméleti, hanem az életben valóra váltandó hit. A hit az életutat mutatja nekünk. Tehát nemcsak azt, hogy igazságfogalmakat felsorolunk, hanem a szerint is élünk. Ehhez kellenek a tanúságtevő, gyakorló keresztények, akiknek igen nagy híján vagyunk a mai világban. S miután Szent István király egyéni és családi életében is példás volt, mint az ország vezetője is példát adott. Az ország életét pedig úgy intézte, hogy az komoly sziklára épüljön.

A környező államok népei lehet, hogy előbb voltak itt ezen a tájon, fel tudják mutatni emlékeiket, de államot senki nem tudott alapítani a Kárpát-medencében Szent Istvánon kívül. Ez is egy halhatlan nagy történeti, ha nem üdvösségtörténeti tette.

Azt írta a fiának, Imrének: „naponta nagyobbítsd országodat, hogy koronádat az emberek nagyságosnak tartsák”. Naponta nagyobbítsd! Ugyanis akkoron még a bejött magyar néptörzsek csak a közepét foglalták el – éppen itt, a Duna mentét – a későbbi történeti Magyarországnak. S ezek a nevek, hogy Kalocsa, Tass, Baja, Csepel, éppen erre mutatnak, hogy itt voltak a törzsfők szálláshelyei. A történeti igazság az, hogy csak a XIII. és XIV. századra lakta be az országot a magyarság. De akkorra belakta. Erdélyt, Délvidéket, Fölvidéket egyaránt.

Bizony itt is szomorúan és szégyenkezve kell állnunk Szent István előtt. Mert ez az ország egyharmadára zsugorodott, és Trianon szelleme ma is él. Nemrégiben történt, hogy egy magyar polgármester – politikusnak is mondható, hisz a parlament tagja – annyit mondott Erdélyben, hogy revízió alá kell venni Trianont. Mindjárt hidegrázás környékezte az utódállamoknak a politikusait. Holott igazságtalanság történt velünk. Ezt ma már minden józan történetész elismeri. Elveszett az az ország. De féltő,

hogy a trianoni Magyarország is el fog veszni. Csak gondoljunk arra, itt a körülöttünk lévő kisebb települések egyre foghíjasabbak. Iskoláik sincsenek már lassan. Míg ezelőtt negyven-ötven évvel száz gyerek is volt a szállások területén, ma már egy-kettő. Még ezeket is elvesztjük. Fogy a magyarságunk. Fiatalságunk jó része külföldre megy. Ez önmagában nem volna baj, hogy ott tanul és ismereteket szerez – de nem jön vissza. Elvesztjük azokat! A nemzetegyesítés nagyon szép, én is pártfogolom.

Legalább ezt kellene megtartanunk, ami megmaradt. De akkor az élet pártján, a család pártján, a haza pártján kellene lennünk – mindig, mindenben. S mindazt, amit Szent István király megtett a családjáért, követni kellene. Hiszen Szent Imrét nem akárkire bízta, hanem korának egyik legműveltebb szerzetesére, Gellétre, hogy oktassa és tanítsa. Mert fontosnak tartotta, hogy a felnövekvő fia egyszerre okos, jól nevelt és erényes ember legyen.

S ha belé gondolunk a fiatalágba: nem szeretném úgy szidni őket, hogy általánosítanék, hiszen van bennük egy olyan réteg, amely igenis komolyan tanul, vannak életelvei, értékei... De az örökké bulizó, és most már legálisan drogozó fiatalág még önmagát sem lesz képes eltartani, nemhogy majd az idősebbekről gondoskodjék. Ezzel szembe kell néznünk. Ez egy óriási baj. S amikor elkezdődik majd az etikaneveléssel együtt a hitoktatás az iskolákban: csodát ne várjunk tőle, mert ez hosszú lejárátú folyamat. De tegyünk meg mindent azért, hogy jobb legyen kicsit az ifjúságunk, mert ahol az ifjúság van, ott van a jövő. És Szent István szellemében hittel és jó példával lehet csak nevelni a ránk bízottakat.

Van tehát feladatunk. Mindenkinél. Ha más nem, hogy imádkozunk a fiatalágért, és mindazokért, akik ránk vannak bízva. És kövessük István példáját, akinek élete nem volt híján megpróbáltatásoknak – családapaként és királyként sem. Sok mindent meg kellett élnie, ami miatt, mai szóval depresszióssá válhatott volna. És mégsem lett azzá. A hitben hűséges volt – mindvégig hűséges volt. Tanítson erre is bennünket az ő példája, hogy jó- és balsorsban Isten hűséges sáfárai legyünk, amíg csak élünk.

(A 2012. augusztus 20-i beszédéből)

KITELEPÍTETTEK KÉRÉSE

A heves esőzések miatt Németországban júniusban az áradások főként az ország északi és keleti részét veszélyeztették. Schleswig-Holstein és Brandenburg tartományokban a legrosszabbra készültek az emberek. A magdeburgi híres dómvárosban több mint húszezer embert kellett kitelepíteni.

A kölni dómrádió június 11-i adása arról tudósított, hogy Gerhard Feige magdeburgi püspöknek is el kellett hagynia a püspöki palotát. Napok óta készen állt egy becsomagolt bőröndje a legszükségesebbekkel, míg végül neki is indulnia kellett.

A kölni katolikus rádió kérdésére Feige püspök elmondta: Jóllehet a lakosság döntő többsége az Egyház nélkül él, mégis azt kéri tőlem, hogy imádkozzam értük: „Püspök úr, imádkozzon erősen értünk!”

DON BOSCO EREKLYÉJE

A szalézi rend százéves magyarországi jelenléte kapcsán az ifjúság atyja és tanítómestere, Don Bosco ereklyéje látogatott el hazánkba. A szaléziak működési helyszínei között Kazincbarcikára is megérkezett az ereklye, mely Don Bosco jobb kezének maradványa egy üvegkoporsóban elhelyezett, papi liturgikus ruhába öltöztetett, hiteles viasmásolat mellkasában. A szentről elnevezett kazincbarcikai iskola diákjai, illetve a város lakói körmeneten vettek részt, sokan kísérték a szemerkélő esőben a hosszú úton a keresek kocsin gurított nehéz ereklyét a templomig, ahol a hívek szentmisén vettek részt.

IRÁNYTŰ A MAGYAR JÖVŐ ÉPÍTÉSÉHEZ

Mindszenty-szobrot avattak Budapesten

Mindszenty József sorsa kulcs a magyar XX. század megértéséhez, és iránytű a magyar jövő építéséhez – mondta az Országgyűlés elnöke Mindszenty hercegprímás XII. kerületi szobrának avatásán, június 13-án. Kövér László úgy fogalmazott: Magyarországon sokan és sokat szenvedtek a XX. században kereszténységükért és magyarságukért, de áldozatával talán senki nem tudott olyan élesen rávilágítani a politikai rendszeren áthúzódó keresztényellenességre és magyarellenességre, mint Mindszenty József.

Tisztelgés a szent életű főpap előtt

Az Országgyűlés elnöke kiemelte: sokan gondolták úgy, hogy az 1975-ben elhunyt Mindszenty József rendszerváltás utáni, 1991-ben történt hazahozatala és újratemetése egyben a magyar- és keresztényellenes szocialista korszak magyarországi végének jelképe is. Akik ezt remélték, tévedtek – mondta Kövér László, majd így folytatta: akik 2010-ben felhatalmazást kaptak a választóktól arra, hogy újjáépítsék a magyar államot, és megerősítsék a magyar nemzetet, ismerik és elismerik Mindszenty József igazságát, vállalják érte a küzdelmet itthon és külföldön egyaránt – hangsúlyozta a házelnök.

Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes azt mondta: voltak, akiknek soha nem kellett megtagadniuk a múltjukat, mert mindig az igazság oldalán álltak, és mindig jót cselekedtek. „Korunk erkölcsi példaképe Mindszenty József hercegprímás” – tette hozzá.

Kiemelte: Mindszenty József annak a szimbóluma, hogy a keresztény tanítás elveti mind a náci, mind a bolsevik neopogányságot. Felidézve, hogy a bi-

boros a nyilas időkben kiállt az üldözött zsidóság mellett, azt mondta: neki volt erkölcsi alapja, hogy a kommunista időkben kiálljon az üldözött svábok mellett, és volt erkölcsi bátorsága, hogy szembeszálljon a barna majd a vörös diktatúrával.

A hercegprímás személyében fejezi ki, hogy „az istentelen rendszer embertelen, és az embertelen rendszer istentelen” – mondta a kormányfő kereszténydemokrata helyettese. Hozzátette: „azért, mert nem szeretjük a nyilasokat, még nem kell szeretnünk az ávosokat, és mert nem szeretjük az ávosokat, még nem kell szeretnünk a nyilasokat”.

Semjén Zsolt megerősítette, a magyar kormány – ahogy a múltban, a jövőben is – tisztelettel jelezni fogja az Apostoli Szentszéknek: a magyar nemzet kívánsága, hogy Mindszenty Józsefet minél előbb boldoggá avassák.

Gaál Katalin, a KDNP XII. kerületi elnöke elmondta: a kisebbik kormánypárt kerületi szervezete és az Ifjúsági Kereszténydemokrata Szövetség 2012-ben hatá-

rozta el, hogy emlékmű állításával tisztelg Mindszenty József születésének 120. évfordulójára. Kezdeményezésüket felkarolta Pokorni Zoltán (Fidesz-KDNP) kerületi polgármester is – idézte fel a szoborállítás előzményeit.

Pokorni Zoltán idézte Mindszenty József sírfeliratát: az élet megalázta, a halál felmagasztalta. „A makacsul következetes” magyar főpap életműve ugyan beteljesületlen maradt, de még így is a példa erejével hat, és a magyar múlt nagyjai közé helyezi alakját – mondta.

Az egész alakos kőszobrot, amely a Mindszenty téren áll a főváros XII. kerületében, Bíró László tábori püspök áldotta meg. A résztvevőket levélben köszöntötte az egyházi elfoglaltságai miatt Rómában tartózkodó Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek. Kiemelte: a szoborállítás nagy-szerű tisztelgés szent életű elődje emléke előtt, és értékes hozzájárulás a magyar nép igazi történelmi tudatának erősödéséhez.

(Forrás: MTI)

A VALLÁSSZABADSÁGRÓL

Burma, Kína, Eritrea, Irán, Észak-Korea, Szaúd-Arábia, Szudán és Üzbegisztán voltak a vallásszabadságot legkevésbé tiszteletben tartó országok 2012-ben az amerikai kormány vallásszabadságról szóló nemzetközi jelentése szerint, amelyet John Kerry külügyi államtitkár tett közzé május 20-án.

Az amerikai kormányzatot az 1998-as nemzetközi vallásszabadságról szóló törvény (International Religious Freedom Act) kötelezi a jelentés elkészítésére. A dokumentumot külön erre szakosodott bizottság készíti el minden évben – írja a CNA.

EGY ELFELEJTETT EMBER

A svájci katolikus püspöki konferencia az „Egy elfelejtett ember krónikája” című francia alkotásnak ítélte oda az idei kulturális díját. A Pierre Morath rendezte rövidfilm elmeséli a 2005-ben meghalt Michel Christien drámai életét, akire csak halála után sok nappal találtak rá. Sem családja, sem környezete, sem a társadalom nem foglalkozott az eltűnésével.

A díj indoklásában a svájci püspökök mindenkinek nekiszögezik a kérdést: Hogyan élünk? Egymás mellett vagy egymásért? Meddig kell a szívünkön hordozni a mások sorsát? A film, anélkül, hogy elítélne vagy felelőssé tenne bárkit is, az irgalmas szamaritánus példabeszédével szembesít bennünket: Ki a mi felebarátunk? □

AZ UTOLSÓ HITVITÁZÓ

Írta: Nyíró József

A mi falucskánk valláshatár. Itt végződik a katolikus vallás, s kezdődik a kálvinista hit a szomszéd faluban. Van annak kétszáz esztendeje, hogy egyik sem tudott átmenni a másik faluba, hiába próbáltak a papok belekapálni egymás vetésébe. Tisztességes, szép vallás mind a kettő (az Isten segítse őket feltett szándékukban!), de különösen ennekelőtte sokat veszekedett a két falu miatta. Hol a kálvinista pap nyughatatlankodott, hol a katolikus térítgetett. Odáig ment a dolog, hogy majdnem vasvillára ment miatta a két falu népe. Valami verekedés volt is a hit miatt, de szerencsére alig öt ember hót bele. Az öregek azonban mind a két faluban mégis azt mondták:

– Ez így nem jól van! Ez így tovább nem mehet.

A papokkal nemigen lehetett bírní, mert heves, sűrűvérű fiatal legényember volt mind a kettő, s méghozzá székeltek. Az öregek úgy egyeztek meg, hogy többet nem bícskázódnak miattuk, hanem őket eresztik össze.

Úgy is lett.

A papok maguk is örültek a disputának, s falták a könyveket. Nagyban készülődött rá a két falu is, a vetétkedést kint rendezték meg a Bikabérce nevezetű erdei kaszálón, ami elég semleges hely volt. Itt osztán addig prédikáltatták őket, amíg ki nem dőlt mind a kettő. A két falu embereiből alakult bizottság hallgatta, és vakarta a fejét, mert a tudomány felett ők nem tudtak dönteni. Ha a plébános úr beszélt, mind neki adtak igazat, ha a tiszteletes úr szavalt, mindenkinek ő tetszett.

– Így nem megyünk semmire! – azt mondta a vén Mihály Diák Áron.

– Reggelig se döntjük el, hogy kinek van igaza, hanem mondok valamit.

– No! – könnyebbültek meg a többiek.

– Birkózzék meg a két pap, s amelyik a másikat földhöz vágja, annak legyen igaza.

– Tiszta igaz! – helyeselték a többiek, és ebbe belé is nyugodtak.

A papok se térhettek ki a döntés elől, de nem is akartak. Még tán jobban is tetszett nekik, mint a prédikálás, mert – mint mondtam – medveerős legények voltak, s székel mind a kettő.

A plébános úr lehányta magáról hirtelen a reverendát, s a markába köpött.

– Jere hát, kolléga!

A tiszteletes úr is szembefeszítette vele vastag, veres nyakát.

– Egye fene, nem bánom!

Fújtak, tipródtak a gyepen, ropogtatták egymás csontjait, de nem bírtak egymással.

– Egyedül a hit üdvözít! – csikorgatta a fogait a nagy erőlködésben a kálvinista.

– Nem igaz! – szuszogta a fülébe a másik. – Jócselekedetek is kellenek!...

Ilyen mondásokkal erősítették magukat, de ravaszul arról se feledkeztek meg, hogyan lehetne a másikat elgáncsolni.

Vastagon csurgott a verejték róluk. Ha a katolikus bokáig vágta a reformátust a földbe, a kálvinista kiszökött, s térdig ültette el a plébánost az anyatalajban, mint a gyümölcshát. Az se fogant meg benne, hanem felmutatta ellenfelét a magasba, s levágta szikrázó szemekkel, de az talpra esett, mint a macska, akárhogy is mesterkedett. A két falu népe kétfelől izgult, és biztatta a saját pásztorát:

– Szorítsa, tiszteletes úr!

– Ne hagyja magát, plébános úr!

Így folyt a küzdelem a hitért, míg mind a két pap kifulladt, s sápadtan, tárt szájjal szedte a levegőt.

– Kemény legény mind a kettő! – gyönyörködtek bennük az emberek, s mind a két falu büszke volt a papjára.

Mikor a két hitvitázó kipihente magát, ismét egymásnak szökött. Minél tovább küzdöttek, annál jobban lobogott bennük a szent meggyőződés, felvetettek egy-egy vitapontot, s megbirkóztak érte, de nem tudták eldönteni. Órákig tartott a küzdelem, de nem mentek semmire.

A végén alig tudott tántorogni a két pap a kimerültségtől. Egyik egyik bokorba zuhant, a másik más bokorba zuhant, de onnan is nyelveltek egymásra.

Az öregeknek azonban több eszük volt, s miután látták, hogy a két pap nem bír egymással, a két vallásra nézve szépen békét kötöttek, és kimondották, hogy addig egyik a másikat nem háborgatja, míg valamelyik pap valamikor földhöz nem üti a másikat. Arra azonban mind a két falu vigyázott, hogy a papja erejében meg ne fogyatkozzék. Papváltáskor is ügyeltek rá, hogy kemény ember legyen, akit választanak, és így a két vallás közti vita eldöntetlen maradt. Ahogy az idő telt, a buzgóság is meg-

biztosított neki, s az egykori papi vetétkedésből komoly életpálya lett. Eleinte küzdöttek a papok ellene, de nem mentek semmire. Bele kellett törődniük. Voltak olyanok is köztük, kik gondosan felhasználták a hívek rendben tartására is, és afféle székel fenytőszék lett belőle. Ha valaki káromkodott, nem járt templomba, vagy a vallás ellen talált nyilatkozni, a hitbirkózó úgy kente földhöz, hogy lepedőben vitték haza.

Az idők azonban változtak. A tüzes hitviták ideje elmúlt, a két vallás közti versengés is megszűnt, és a régi jó szokások is megromlottak. A vallásos emberek inkább imádkoztak, mint birkóztak. A régi öregek szomorúan állapították meg egymás közt, hogy megromlott a világ, mert már az egyes tantételek miatt nem verik ki egymás fogát az ellenfelek.

– Terjed a hitközömbösség! – lógatták a fejüket.

A papok csak mosolyogtak az ilyen beszédeken, és oda változtatták a helyzetet, hogy a hitért birkózók legyenek harangozók, templomsepregetők is, és leg-

alább ennyivel érdemljék meg a fizetést. A büszke, dagadó izmú legények, jó gazdák lemaradtak lassanként az évről évre megismétlődő pályázatról, mert az már szolgálonak való foglakozás lett, és csak a szegény emberek törték magukat az állás miatt. Azok se sokáig.

Nálunk az utolsó hitbirkózó az öreg Máté István volt harminc esztendeig. Úgy kapta meg az állást, hogy más pályázó nem akadt, s a százados szokást átalították csúfosan feladni. Legalább a neve maradjon fenn.

A vén István bá soha az életben nem birkózott se hitért, se egyébert, száraz, köhögős ember is volt, akibe háltni járt a lélek, s a mezei munkát se bírta a szárazbetegség miatt. Éppen neki való állás volt, és örvendett, hogy belécsepet. Meg is becsülte magát. Istenes, csendes, bibliai ember maradt holta napjáig. Senki úgy minisztrálni nem tudott, mint ő, senkinek olyan szépen nem állott a kezében az aranyozott füstölő, mint az övében, és ha az oltár előtt térdet hajtott, mélységes hit és életszentség látszott a mozdulatában. A plébános úr is szerette és megbecsülte, mások is tisztelték, és felesége halála után maga is fél lábbal inkább a mennyországban lakott. Békés, becsületes lelke úgy égett az öreg testben, mint a kicsi láng az örökmécses vörös poharában éjfél órán a szentségház előtt.

Egy éccaká az is szépen kialudott. Békésen, a vallás vigaszával megerősítve ment át a másvilágra az utolsó hitvitázó.

Az egész falu ott volt a temetésén, és mindenki érezte, vagy homályosan legalább sejtette, hogy a hit mellett ez a testileg alig támolygó, erőtlén, sok bajt látott, áldott szegényember végzette a legnehezebb birkózást, és aratta a legszebb győzelmet. Aki csak megérintette koporsóját, érezte, hogy lelkének ez a hatalmas ereje, drága, békétűrő komolysága és túlvilági, meleg boldogsága, tisztasága átmegy az ő testébe is.

Mindenki megnőtt bensőleg, és megújult általa, aki csak ott volt a temetésén...

Későbbén hagyatéki ügyében valami okmányokra volt szükség, s ekkor derült ki, hogy az öreg István bá a szomszéd faluban született, és református volt. Senki sem ütközött meg rajta.

Erdélyben vagyunk...

ÉTELSZAPORÍTÁS

Anekdota Bergoglio érsekről

Egy ökumenikus találkozón senkinek nem tűnt fel, hogy az újságírók is éhesek lehetnek. Ő észrevette. A Vatikán felhivatalos napilapja, a L'Osservatore Romano ezzel a történettel mutatja be a pápáról megjelent, Evangelina Himition argentin újságíró által írt, A nép pápája című életrajzi kötetet.

A könyv epilógusában az újságíró elmesél egy történetet, amikor Bergoglio érsek megszorította az ételt, hogy az újságírók ne maradjanak éhen.

„2012 októberében történt. A sajtóiroda munkatársaként vettem részt egy katolikus-evangélikus ökumenikus találkozón, amelynek szervezői között volt Bergoglio érsek is. A találkozó színhegyére ételt nem lehetett bevinni, és az ott kapható választék se túl széles: csak empanadas volt, ez a hússal töltött, nemzeti éledelek számító tésztabatyú, és ebből sem sok... Amikor nekünk, újságíróknak is elérkezett az ebédszünet ideje, már szinte semmi ennivaló nem maradt. Az ebédlőben Bergoglio egyenként üdvözölt mindannyiunkat, és megköszönte a munkánkat. Az utolsó asztalhoz ültünk le. A pincérnő kihozott egy tálat, amelyen öt empanadas volt. De mi nyolcan voltunk. Valaki elkezdte félbevágni a batyukat. Bergoglio a terem másik felében lévő asztaltól látta a mozdulatainkat, és megértette, miről van szó. Felállt, megkérdezte a többi vendégtől, befejezték-e az étkezést. Megszerezte az utolsó empanadasokat, egy tálba tette őket, és odahozta nekünk. Megszaporította az ételt. Ez a kis csoda beleíródott a szívünkbe. Az az ember, aki ma Péter trónját elfoglalja, látta a szükségét, és kielégítette, miközben senki más észre sem vette. Ez az az ember, aki hetvenhat évesen meg akarja változtatni a világot. Sikerkül neki?” □

VETT MAGÁNAK EGY BIBLIÁT...

Így tért meg a gazdag lány

A harmincéves Tamara Falcó egyáltalán nem vallásos környezetben nőtt fel, édesanyja harmadik férje Miguel Boyer, aki a Franco-diktatúra (1939–1975) utáni első szocialista kormány (1982–1986) legelső gazdasági minisztere volt.

Az egykori Fülöp-szigeteki modell szülei nem voltak lányuk mellett a pünkösd előtti szombaton, és a többi híres rokon: Grinón márkija (Carlos Falcó), illetve a híres énekes, Julio Iglesias sem, hogy elkerüljék a sajtó túlzott érdeklődését. Tamara sem a madridi Almudena székesegyháza előtti tér első, hanem csak a huszadik sorában ült keresztányjával együtt. Ezernél több 13–16 éves fiatalal együtt vett részt a bérmlás szertartásán, amelyet maga a spanyol egyház feje, Antonio María Rouco Varela bíboros, Madrid érseke celebrált.

Tamara az anyagi jólét minden kellékét élvezhette, számtalan barátja volt, mégis mindig hiányzott neki valami. Tavaly nyáron a Casa del Libróban, a legnagyobb spanyolországi könyvtárházban vett magának egy Bibliát, mert csak ez a könyv keltette fel az érdeklődését. Attól kezdve egyre többet forgatta, aztán kezdett szentmisékre járni – már hetente legalább háromszor –, és barátai nem értették, miért nem tart velük a szokásos kiruccanásokra, miért zárkózik be időnként a szobájába. Egyszer teljesen egyedül elvonult vidékre három napra. Azóta megtalálta lelki békéjét, és a bárhova megy, okostelefonján bármikor beleolvashat a Bibliába, és elimádkozhatja a rózsafüzért is, amit még Medjugorjában kapott, és a világ minden kincséért sem válna meg tőle.

(Religión en Libertad)

Nagy Boglárka rajza

csendesedett, s a két egyház vezetősége is kifogott a két falun.

A két birkózó papot eltették más ekléziába, s két öreget küldtek helyettük, de olyan öregeket, kik a székről is csak úgy tudtak felállni, ha markukkal nyomták a térdüket. Ezeket nem lehetett összebo-káztatni.

Felháborodva tiltakozott az ősi jog megsértése ellen mind a két falu, de a püspökök azt felelték, hogy verekedő papok tartása nem lehet se ősi, se másféle jog.

Sokat tanácskozott a két falu, hogy mit lehetne tenni, és ezekben az időkben nem voltak megelégedve az egyházi vezetéssel, s a két öreg pap nem mutatott hajlandóságot a hitvitára, és igen jó barátságban volt egymással. Emiatt nem is volt becsületük. Csak akkor jutottak meg, mikor valakinek eszébe jutott, hogy a papokat mással is lehetne helyettesíteni. Mindkét falu választ egy-egy kemény embert, akik megbirkóznak, ha valami vallásbéli vitát kell eldönteni. A megoldás azért is tetszett, mert nem kellett a falu becsületét ismeretlen, idegenből jött, ki tudja miféle emberre bízni. A hitvédelem is jobban volt biztosítva. Nagy volt a lelkesedés mind a két faluban.

Az első esztendőben a választás után négy szekér súlyos sebesültet vittek be az ispotályba, de az állás fennmaradt, mert mikor a férfiak fizetést szavaztak meg a hitbirkózónak, ami könnyű életet

HÍREK – ESEMÉNYEK

A szegények gyógyszerhez jutásáért

A szolidaritás alapján biztosítani kell, hogy a szegény népességek is megkapják az egészségük megvédéséhez szükséges gyógyszert. Ezzel a kérdéssel foglalkozott legutóbbi felszólalásában az ENSZ genfi központjában Silvano Maria Tomasi érsek az Emberi Jogok Tanácsa 23. rendes ülésén.

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata világosan leszögezi, hogy minden személynek joga van a biztonság-hoz, bármilyen körülmények között él, ha nincs munkája, ha beteg, ha idős vagy más nehézség sújtja. Ez a jog tehát vonatkozik mindazokra is, akik gyógykezelésre szorulnak, de nincstelenek. Az érsek szerint a kérdést nem lehet csupán jogi szempontból tekinteni, szükség van emberi és szolidáris nézőpontra, amely elősegíti az igazságosság szerinti elosztást, és biztosítja mindenki számára a megfelelő kúrát.

Fogynak a brit katolikusok

A hatvanas években volt a keresztelések, házasságkötések és pappá szentelések alapján a csúcson a brit katolicizmus – írja a Catholic Herald. A Katolikus Egyházba 1959-ben léptek be a legtöbben. A keresztelések száma ma kevesebb mint fele az 1964-esnek, a katolikus házasságkötések száma pedig kevesebb mint negyede az 1968-asnak. A legrosszabb mutató viszont a papszentelésekben mutatkozik: ez kevesebb mint tizede ma az 1965-ösnek. Ugyanakkor, ha nem is sokkal, de nőtt a szerzetesrendekhez csatlakozó nők és férfiak száma. 2012-ben harminc férfi választotta a szerzetesi hivatást, míg az

előző évek mindegyikében 19. Míg 2009-ban hat, addig 2012-ben 23 nő lett szerzetes.

Boldoggá avatás időpontja

Ferenc pápa meghatározta Sándor István (1914–1953) szalézi vértanú boldoggáavatási időpontját. Az eseményt október 19-én tartják Budapesten, a Szent István-bazilikában, Angelo Amato érsek, szalézi szerzetes, a Szenttéavatási Ügyek Kongregációjának prefektusa vezetésével. A tervek szerint a szertartáson jelen lesz Don Pascual Chavez szalézi rendfőnök, aki éppen erre a hétvégére időzítette magyarországi tartózkodását.

Vallásközi párbeszéd

Jean-Louis Tauran bíboros, a Vallások Közti Párbeszéd Pápai Tanácsának elnöke júniusban Angliába utazott a vallások közti jó kapcsolatok megerősítéséért és kiszélesítéséért. Ellátogatott a birminghami Guru Nanak Nishkam Sevak Jatha szikh közösséghez, valamint Európa első hindu templomába, az észak-londoni Baps Shri Swaminarayan Mandirba. A találkozóra szeretnék megmutatni, hogy a vallások közti barátság előfeltétel a béke építéséhez.

A szűk többség hittant tanul

A Klebelsberg Intézményfenntartó Központ május utolsó napjaiban közölte: a szeptembertől első osztályos gyermekek 52 százaléka választotta az egyházak által szervezett hit- és erkölcsanoktatást, míg 48 százaléuk az erkölcsant. Mint ismeretes, ösztöl felmenő rendszerben, az első és az ötödik évfolyamon kötelező a két tantárgy közül valamelyik választása. □

NYÁRI OLVASMÁNY

Szeretnék olvasóinknak július–augusztusi számunkban szórakoztató, de mégis valamilyen formában tájékoztató témával szolgálni. Vissza-visszatérően egy, az utóbbi hónapokban olvasott, a nyelvújítók azóta régen elfelejtett szótan merészségeit összefoglaló írás jutott eszembe, mintegy magát felkínálva témaként... Ezzel azonban az a baj, hogy egyrészt félek a gúnyolódás vádjától, másrészt – és ez a nagyobbik akadály – nem emlékszem, hol olvastam. Pedig tudom, fotokópiát is készítettem a példák-ról, hogy majd elmeséljem olvasóinknak. Ezt a kópiát találtam most meg, és fel is használom íziben, nehogy valaki lebeszéljen szándékomról.

Előjáróban csak annyit, hogy a XVIII–XIX. század nyelvújítása nagymértékben járult hozzá a mai magyar nyelv kialakulásához. Lelkiismeretes kutatók megállapították, hogy Petőfi már több mint ezer új szót használt, és a mai olvasó ezt észre sem veszi. A „nagyok” – Jókai, Arany, Kölcsey és mások – segítettek jelentésüknek megfelelő használatukat. Széchenyi István maga is faragott új szavakat, tőle származik a *sajtószabadság*, a *telivér* és az *ön*, többek között... Kossuth Lajostól pedig: az *indóház*, a *te-kintély*, *fagylalda*. Kisfaludytól csak egyet említek: *honvéd*. Berzsenyi a *lángész*, a *nyögdécselni*, a *hamvveder* szavakkal gazdagította a magyar nyelvet. Gondolom, egyik-másik példánál meglepetés volt, hogy a nyelvújítás terméke. Persze voltak elriasztó javaslatok is – a szerzők nevét „takarja a feledés homálya” –, ilyenek a *porgond*, a *vértalaj*, az *álompénz*, a *kéjteher*, az *anyagélv*, a *rózsaágy* és még sok hasonló.

Petőfi a *vidékiességet* ismertető versében két, akkoriban népszerű kiadvány címét írta meg, a *mámit* ironiával megrajzolva:

Mámi, ez már művelt egy személy

Már az irodalom is beszél.

Könyvtára van szobája ablakán.

A könyvtár díszé Szigvárt, Kártigám.

A másfél ezer (!) oldalas Szigvárt érdeme egy függelék, amely a magyar nyelvben, a közbeszédben *nem* meggyőző keresedett szavakat sorolja fel: *zúzoros, enyheges, olvanos, nyilonos, zöldönös, termenes, hévvenes, gyümölcsönyös, mustonyos, dúdörös, fagyláros*...

A Szigvárt magyar fordítója Bartza-falvi Szabó Dávid volt. Sajnos Kazinczynak a Szabó Dávidét megelőző fordításából nem maradt fenn példány, így Bartza-falvi Szabó Dávidé az egyetlen korabeli magyar szöveg. Pedig, mint Kazinczy írta: ez a fordítás a legszerencsétlenebb igyekezetek közé számláltatik. Egyébként a Bartza-falvi-fordítás vizsgálata alapján megállapították, hogy szavaiból körülbelül nyolcvan–száz maradt fenn. Többek között néhány fontos is. Ilyenek: az *alap*, *belváros*, *cikk*, *cím*, *csontváz*, *előzmény*, *esernyő*, *fúvola*, *gyám*, *idom*, *jelenet*, *képzet*, *körülmény*, *pamlag*, *szerep*, *szervezet*, *tábornok*. Ezek akkor valószínűleg furcsán hangozhattak, csakúgy, mint az előzőekben elriasztó példaként bemutatottak. Az egyiket befogadta a nyelv, a másikat nem. Szerepe lehetett ebben, hogy sok esetben az új szó jelentése, a fogalom megjelölése volt zavaró. Két példa erre: a *szemelni*, melynek az akkori magyarázata: „az, aki szemével ide s tova kalandozólag foglalatoskodik”, vagy a *tömör*, a következő magyarázattal: „regiment (élén a tömörnök áll)”. Mint tudjuk, mindkét szót befogadta a magyar nyelv, persze a későbbi logikus jelentéssel, amely mind a mai napig érvényes.

Ramsay Győző

A HIT HŐS TANÚI (9.)

Bernard Digal

Nagy tiszteletben álló, keményen dolgozó pap volt, akit az indiai Orissa államban 2008 augusztusában brutális támadás ért a keresztények elleni vérengzések során. Két hónappal később belehalt a sérülésekbe. Temetésén a püspöke kijelentette: Bernard atya méltó a vértanú koronájára.

2008. augusztus 23-án Bernard atya éppen a gondjaira bízott egyházközségeket látogatta Kandhamalban, Orissa körzetében, amikor megérkezett a hír: orgyilkos merénylők meggyilkolták a radikális Vishwa Hindu Parishad (VHP) párt vezetőjét, Laxmananda Saraswatit és négy társát. A párt tagjai és szimpatizánsai a keresztényeket vádolták a gyilkossággal, jóllehet egy földalatti, maoista kommunista csoport bejelentette: ők követték el a merényletet.

A keresztényekkel szembeni vádakodással kapcsolatban több kommentátor megjegyezte, hogy az politikailag motivált, hiszen a VHP hindu nacionalista politikája a hinduizmuson kívül minden más vallást igyekszik háttérbe szorítani. Néhány órával Laxmananda Saraswati temetése után máris hindu nacionalista csoportok támadtak meg keresztény falvakat és templomokat.

Már a temetés napjának reggelén harsány keresztényellenes fenyegetőzésre ébredt Bernard Digal atya Sankrakhol egyházközségben, ahol sofőrjével, Sisir Pradhannal és a helyi plébánossal, Alexander Chandi atyával laktak. Azonnal megértették, hogy veszélyben van az egész Kandhamal körzet, mivel ott a keresztények jóval nagyobb arányban éltek, mint másutt Kelet-Indiában.

Bernard atya később így mondta el a történeteket: „Azon az éjjelen kifosztották és felgyújtották a templomot és a plébániát. Az életünket féltve az erdőbe menekültünk.” Később kiderült: vérdíj volt kifizetve a katolikus papokra. Menekülniük kellett. Csakhogy a hatvanöt éves plébános igen rossz egészségi állapotban volt, képtelen volt hosszabb gyaloglásra, autójuk pedig nem volt, mivel az is a tűz áldozatául esett. Bernard atya és sofőre elhatározták: elgyalogolnak a következő plébániára, és kölcsönkérnek a pap motorkerékpárját, és azzal mindhárman biztonságos helyre menekülhetnek. Padhampada faluba érkezve azonban látták: a plébánia itt is lángokban áll. Végül a közeli Dudukangia faluban találtak menedéket, a templom romjai közt, mert azt a szélsőségesek már órákkal korábban lerombolták.

Bernard atya és az öt kísérő sofőr elaludt, majd éjfél tájban arra ébredtek, hogy nagy kiabálással jönnek vissza a támadók. „Látva a csöcseléket, futni kezdtünk. Pradhan gyorsan futott, de engem elfogtak. Azt ordították, hogy meg fognak ölni. Ütni-vern kezdtek, letépték ruhámat, egészen csupaszra vetkőztettek. Egyre dühödtebben ültelgeltek, vas pálcával, lándzsával, kődarabokkal. Nem tudom, mindez mennyi ideig tarthatott, mert elvesztettem az eszméletemet. Valószínűleg azt gondolták, hogy meghaltam, és otthagytak.” Később elmondta, félig eszméletlen állapotban farkasordítást hallott, félt, hogy széttépik a vadállatok. „Azt gondoltam, hogy még temetése se lesz. Imádkozni kezdtem.” Másnap reggel a sofőr visszatért, és megtalálta őt. Végül is kórházba került

Bhubaneswarban, Orissa állam fővárosában. Akkor már mindent tudtak azokról a borzalmakról, amelyeket a keresztényeknek el kellett szenvedniük Orissában.

Kandhamal körzetben a csöcselék kétszázkilencven, keresztények lakta falut támadott meg, felgyújtották az épületeket, és arra kényszerítették az embereket, hogy tagadják meg hitüket és legyenek hinduk. Több mint hetvenen haltak meg, mintegy ötvenezren menekültek el, hogy mentsék az életüket. Öt ezer ház és százhetven templom esett áldozatul a keresztényellenes erőszakhullámnak.

Nem ez volt az első támadássorozat a keresztények ellen Orissában. 2007 karácsonyán hat ember halt meg és háromezren veszítettek el otthonukat, amikor a csöcselék megtámadott hétszáz házat és száz templomot.

Raphael Cheenath érsek, Cuttack-Bhubaneswar főpásztora később elmondta: Bernard atya fáradhatatlanul dolgozott, minden módon segítette híveit, vigasztalta őket és tartotta bennük a lelket – különösen a 2007 karácsonyi erőszakos támadás után. És eltökélten kereste a kiengesztelődés lehetőségét hindu testvéreivel.

Bernard Digal atya 1992-ben történt pappá szentelése óta szolgálta az egyházmegyéet mint lelkipásztor, hivatástoborzó, ifjúsági lelkész és pénzügyi menedzser. Az érsek azt is elmondta: az atya a Szent Szűz oltalmát kérte a legsötétebb órákban. Buzgó Mária-tiszteleként legkedvesebb imádsága volt a rózsafüzér.

Bernard atya az öt ért brutális támadás után a kórházban azt mondta: „Nincs olyan része a testemnek, ahol ne ért volna ütés.” De szenvedései közben is a híveiért aggódott: „Míg engem itt kezelnek, ők az erdőben bujdosnak, és egyáltalán nincsenek biztonságban. Csecsemőket szoptató anyák, gyerekek, fiatal és idős emberek, mindnyájan rettegésben és teljes bizonytalanságban. Védtelenek mindenféle megaláztatással, brutalitással szemben.”

A folytonos orvosi kezelés ellenére Bernard atya egészségi állapota egyre romlott. 2008. október 25-én, majdnem pontosan két hónappal a támadás után a Szent Tamás Kórházba szállították, Tamil Nduba, ahol műtétet elvégoltottak egy vérrögöt az agyából. Három nappal később kómába esett. Cheenath érsek kiszolgáltatta neki a betegek szentségét. A következő napon, főpásztora jelenlétében Bernard Digal atya meghalt. Negyvenhat éves volt.

Cuttack-Bhubaneswar érseke így emlékezett meg róla: „Bernard atya elnyerte a vértanú koronáját, megkapta a győzelem pálmáját a mennyei szentektől. A keresztényeknek Kandhamalban most már van egy hatalmas közbenjárójuk a mennyben. Bernard atya most folytatja munkáját népünkért onnan felülről, mennyei otthonából... Ő teljesen belemerült a keresztre feszített Úr Jézusnak szenvedésébe, és most, reméljük, a feltámadás dicsőségébe is. Hitünk a győzelemben, amit a feltámadt Krisztus nyert el számunkra is, a mi reménységünk oka – az a remény, hogy a mennyország vár reánk a halál után.”

Fordította: Miklósházy Attila SJ püspök

MAGYAR NYELVŰ SZENTMISÉK NYUGAT-EURÓPÁBAN

Itt közöljük a magyar lelkészségek telefonszámát és címét, ahol érdeklődni lehet magyar nyelvű szentmisék helye és ideje után. Megtalálható még az MKPK honlapján is: <http://www.katolikus.hu/miserend>

ANGLIA:

London: Csicsó János főlelkész, Hungarian R.C. Chaplaincy, 62 Little Ealing Lane, GB London, W5 4EA, Tel./Fax: 0044-20/8566-0271. E-mail: hungarian.chaplaincy@btinternet.com
Misézó helyek: London, South Croydon, Bristol, Luton, Cambridge; www.magyarkatolikusok.co.uk

Észak-Anglia:

Érdeklődni: Ft. Fülöp Menyhért plébános, St. John The Baptist Presbytery, Dowling Street, Rochdale, OL11 1EX, Tel./Fax: 0044-(0)1706/64 59 37. Misézó helyek: Birmingham, Rochdale, Wolverhampton, Nottingham. Manchesterben minden szombaton este 7-kor St. Augustin Roman Catholic Church (Az egyetem mellett).

AUSZTRIA:

Bécs: Ft. Simon Ferenc esperes, főlelkész, Wiener Ungarische Kath. Gemeinde, Döblergasse 2/30b, A-1070 Wien, tel.: 0043-1/526 49 72; fax: 0043-1/ 526 49 72 25. Misézó helyek: Bécs-újhely, Domplatz 1 (Szent Katalin-kápolna) 17.00-kor; Bécs, vasárnaponként 11.00-kor, Deutschordenskirche, Singerstr. 7. E-mail: bmke@katolikus.at, <http://www.katolikus.at>

Pázmáneum: Varga János rektor, A-1090 Wien, Boltzmanngasse 14, tel.: 0043-1/3191403-18, e-mail: collegiumpazmaneum@gmail.com, előesti szentmise: szombatonként 17.00-kor. <http://www.pazmaneum.katolikus.hu>

Burgenland/Alsóőr: P. Keresztfalvi Péter OSB, Kath. Pfarramt, A-7501 Unterwart 226, tel.: 0043-3352/34108. E-mail: kersztfalvi@freemail.hu
Misézó helyek: Alsóőr, vasárnaponként 9.15-kor, Felsőőr, vasárnaponként 10.30-kor.

Eisenstadt/Kismarton: Szentmise minden hó 3. vasárnapján 11.00-kor, Franziskaner Kirche, Haydngasse 31, A-7000 Eisenstadt.

Graz: Msgr. Molnár Ottó, tel.: 0043- 316/ 68 21 2421; és Holló István, tel.: 0043-676/ 8742 6711, e-mail: istvanhollo33@yahoo.de; szentmise a hónap első vasárnapján 10.30 óra-kor, a második vasárnap előtti szombaton 18.00 órakor, a többi vasárnapokon 17.00 órakor Kalvarienberg-Kirche, Kalvarienbergstr. 155., A-8020 Graz.

Innsbruck: Szentmise minden hónap 2. vasárnapján, Richard Wagner Str. 3. A-6020 Innsbruck.

Linz: Ft. Szabó Ernő, Ungamseelsorgezentrum d. Diözese Linz, Herrenstr. 2. A-4600 Wels, tel.: 0043-732/341175, e-mail: ernest.szabo@diozese-linz.at; Misézó helyek: Linz, Wels.

Klagenfurt: Ft. Tatár Zoltán János, A-9854 Malta 74, tel.: 0043-4733/232 v. 0043-6768 7727 444, e-mail: tzoltanjanos@gmail.com; Szentmise minden hónap utolsó vasárnapján 15.00-kor a Kapuziner Kirchében, Waaggasse 15, A-9020 Klagenfurt.

Salzburg: Szentmise havonta egyszer, 3. szombaton 17.00-kor az Orsolyita-templomban, Aigner Str. 135. A-5061 Salzburg Érdeklődni: Bohuny István, tel.: 0043-699/81721232.

BELGIUM

Brüsszel: P. Havas István Sch.P., Mission Catholique Hongroise, Magyar Ház, szentmise minden vasárnap 10.30 és 18.00 órakor. Rue del’Arbre Bénit 123, B-1050 Bruxelles. Tel.: 0032-2/64 96 188, mobil: 0032-487/614 063, e-mail: ihavas@citromail.hu

Liege/Luxemburg: Ft. Dobai Sándor főlelkész, Aumonier Hongrois, Rue des Anglais 33., B-4000 Liége, tel.: 0032-4/22 33 910; fax: 0032-4/22116 09.

FRANCIAORSZÁG

Párizs: Ft. Kovács József, szentmise minden vasárnap 11-kor, augusztust kivéve. Mission Catholique Hongroise, 42, rue Albert Thomas, F-75010 Paris, tel.: 0033-1/42 086170, fax: 0033-1/42 067155, e-mail: missioncatholique@orange.fr; www.magyarmisszio.info

Dél-Franciaország: Ft. Fülöp Gergely, mise minden 1. vasárnap: Chapelle Mére Thérése, Rue Luizet, 69130 Ecully. Maison Louise Thérése, 10 av. Edouard Payen, F–69130 Ecully, tel.: 0033-4/72 860841.

LENGYELORSZÁG

Varsó: minden hónap második vasárnapján 15.00-kor, Az Úr Mennybemenetele-templom (Kościół Wniebowstąpienia Pańskiego), Ursynów, al. Komisji Edukacji Narodowej 101. Metróval a Stokłosy állomásig kell jönni, majd Varsó központja felé sétálni kb. 350 m-t.

NÉMETORSZÁG

Augsburgi Egyházmegye: Misézó helyek: Augsburg, Neuburg a. D., Kempten. Érdeklődni: Ft. Tompa József, Ungarische Kath. Mission, Zirbelstr. 23, D-86154 Augsburg, tel.: 0049-821/ 21 93 93 30 vagy 0049-821/21 93 93 24, vagy mobil: 0049-152/23 16 27 53. E-mail: augsburgimisszio@web.de; www.augsburgimisszio.de

Bamberg-Eichstätt-Regensburgi Egyházmegye nürnbergi székhellyel: Misézó helyek: Bamberg, Coburg, Ingolstadt, Landshut, Nürnberg, Regensburg.

Esseni Egyházmegye:

Miséző helyek: Duisburg, Essen. Érdeklődni: Ung. Kath. Mission, Franziskaner Str. 69a, D-45139

Essen. Tel.: 0049-201/28 47 40 vagy Kölnben: tel./fax: 0049-221/33 778 517.

Freiburgi érsekség:

Ft. Lovász Reinholdt plankstadti kooperator, cím: Schwetzingen-Str. 32, D-68723 Plankstadt, havonta magyar szentmisét tart Mannheimben.

Berlini és Hamburgi Főegyházmegye, Hildesheimi és Osnabrücki Egyházmegye:

Miséző helyek: Berlin, Hamburg, Hannover, Kiel, Lübeck, Braunschweig, Bremen. Érd.: Hamburgban: Ft. Rasztovác Pál, Ungarische Katholische Mission, Bürgerweide 35, D-20535 Hamburg, tel.: 0049-40/25 077 83.

Kölni Főegyházmegye és Aachen:

Miséző helyek: Köln, Bonn, Düsseldorf, Wuppertal, Bergisch-Gladbach, Aachen: Érdeklődni: Ft. Lukács József, Kath. Ungarnseelsorge Köln, Am Rinkenpfül 10, D-50676 Köln. E-mail: ungarnzentrum@netcologne.de; tel./fax: 0049-221/33 778 517; <http://www.ungarnzentrum.de>

Limburg-Fulda-Mainzi Egyházmegye

frankfurti székhellyel: Misézó helyek: Frankfurt-Rödelheim, Mainz, Wiesbaden, Darmstadt, Giessen. Érdeklődni: Ft. Takács Pál, Katholische Ungarische Gemeinde, Ludwig-Landmann-Str. 365, D-60487 Frankfurt. Tel.: 0049-69/ 24 79 50 21, 069/24795022, fax: 0049-69/97 78 26 84; www.magyar-katolikusok-frankfurt.de, pal.takacs@magyar-katolikusok-frankfurt.de

München-Freisingi Főegyházmegye:

Miséző helyek: München, Rosenheim, Erding, Ladshut. Érdeklődni: Ft. Merka János, Magyar Katolikus Egyházközség – Ungarische Katholische Gemeinde, Oberföhringer Str. 40, D-81925 München. Tel.: 0049-89/982637, fax: 0049-89/ 985419. E-mail: info@ungarische-mission.de; www.ungarische-mission.de
Nyugdíjas kisegítő: Ft. Buchmüller István ny. plébános.

Münster-Paderborn-Osnabrücki

Egyházmegyk:

Miséző helyek: Hagen, Menden, Osnabrück, Bielefeld, Marl, Münster, Dortmund, NeukirchenVluyn. Érdeklődni: Ft. Bagossy István, Kath. Ung. Mission, Middelfeld 24, D-48157 Münster-Handorf. Tel.: 0049-251/32 65 01; fax: 0049-251/144 29 31. E-mail: ungarische-mission@bistum-muenster.de

Passaui Egyházmegye:

Érd.: Ft. Szabó Árpád, Götzendorferstr. 5, D-94121 Salzweg. Tel.: 0049-8505/1229.

Rottenburg-Stuttgarti Egyházmegye:

Érdeklődni: Dr. Tempfli Imre, Ungarische Katholische Gemeinde, Albert-Schäffle Str. 30, D-70186 Stuttgart, tel.: 0049-711/236 91 90, fax: 0049-711/236 73 93, e-mail: mission@stuttgarti-katolikusok.de <http://www.stuttgarti-katolikusok.de>, és Ft. Pilis György, Walfischgasse 17, 89073 Ulm, tel.: 0049-731/388 561 15, e-mail: gyorgypriest@yahoo.com

Miséző helyek: Stuttgart, Ulm, Balingen-Frommern, Biberach, Böblingen, Friedrichshafen, Eislingen, Heidenheim, Heilbronn-Horkheim, Ludwigsburg, Munderkingen, Reutlingen, Schwäbisch-Gmünd, Weingarten.

Würzburgi Egyházmegye:

Miséző hely: Würzburg. Érdeklődni: Ft. Dr. Koncsik Endre, Domerschulstr. 2, D-97070 Würzburg. Tel.: 0049-931/38 62 43, fax: 38 64 05.

NORVÉGIA

Információ a magyar nyelvű lelkipásztori szolgálatról: www.nufo.no/makao

OLASZORSZÁG

Róma: Msgr. Dr. Németh László főlelkész, a római Szent István Ház igazgatója, Casa di Santo Stefano, Via del Casaletto, 481, I-00151 Roma, tel. és fax: 0039/06 6530 796, mobil: 0039/348 79 52 165, e-mail: italiamissiohu@gmail.com. Misézó helyek: Róma – minden hó utolsó vasárnapján 11-kor, S. Maria dell’Orazione (Via Giulia, kivéve júl., aug., dec.) és a Szent Péter-bazilika Magyarok Nagyasszonya-kápolnájában minden kedden 8.00-kor. Milánó – minden hó első vasárnapján 16.00-kor, Szalézi oratorium (Via Copernico 9, kivéve jan., júl., aug., szept.).

Magyar misék helye: Bologna, Catania, Loreto, Padova, Palermo, Parma, Torino.

Firenze: Mons. Kovács Gergely, Via del Casaletto, 481; I-00151 Roma, tel.: 0039-06 653 6573, fax: 0039-06 6988 7368, e-mail: gkovacs@tin.it

SVÁJC

Zürich: Ft. Vizauer Ferenc, Röm. Katholische Ungarnmission, Winterthurer Str. 135, CH-8057 Zürich, tel.: 0041-44/36 23 303, e-mail: f.vizauer@gmx.ch; Misézó helyek: Zürich, Winterthur, St. Gallen, Wetzikon-Uster, Schaffhausen, Frauenfeld.

Fribourg: Érdeklődni: Petrovay Zsolt, e-mail: zs.petrovay@bluemail.ch

Genf: Szentmise minden hó 1. és 3. vasárnapján 10.30-kor. Tel.: 00 41-22/7910458.

Lausanne: Szentmise minden hó 1. és 3. szombat 18.00-kor. Chapelle Servan, ch. Eugène-Grasset 12, Lausanne.

Bern: Ft. Pál István Röm. Kath. Ungarnmission, Pf. 102, CH-3073 Gümligen. E-mail: info@katolikus.ch; www.ungarnmission.ch

Basel: Ft. Pál István, Röm. Kath. Ungarnmission, Binninger Str. 45, CH-4123 Allschwil; tel.: 0041/765185440. Szentmise: minden vasárnap 8.50-kor. www.ungarnmission.ch; a Sacré Couer-templomban, Feierabendstr. 68. □

ÚJ RABSZOLGASÁG

(Folytatás az 1. oldalról)

Keresztény közösségeink legyenek valóban a befogadás, a meghallgatás, a szeretetközösség helyei! Kedves barátaim, ne feledjétek, hogy Krisztus teste a menekültek teste.”

A Szentatya végül csodálatát fejezte ki azok bátorsága miatt, akik abban reménykednek, hogy fokozatosan újból normális életet élhetnek, várva, hogy az öröm és a szeretet ismét áthassák életüket. Mindannyiunk feladata, hogy tápláljuk ezt a reményt – fejezte be az Elvándorlók és Úton lévők Pápai Tanácsa plenáris üléséhez intézett beszédét a Szentatya.

(VR)

AZ ÉLET KÖNYVÉBŐL

Keresztelések: *Closa Léonard Josep*, C. Daniel és N. Clara-Ernestina kisfia március 10-én; *Bors Benjamin*, B. Bálint és B.-T. Timea kisfia május 12-én, *Bubenkó Áron*, B. Miklós és Krisztina kisfia május 19-én a müncheni Damenstift-templomban, valamint *Lüek Larissa*, L. Mario és G. Hajnalka kisleánya március 24-én a müncheni katolikus egyházközség házi kápolnájában részesültek a keresztség szentségében.

Halottaink: *Gyuri Mária*, 80 évesen hunyt el, temetése május 13-án a müncheni Westfriedhofban volt. Nyugodjék békében!

Genf: Röczey Félicie, május 19-én, pünkösdvasárnap, Isten hívására az örök hazába költözött. Temetése május 23-án volt. Adj, Uram örök nyugalmat neki!

Elsőáldozóink: Boruzs Boglárka, Fias Virág, Gramling Oliver, Hegedűs Anna, Mekker Laura, Nagy Eszter, Oláh Carla, Rábavölgyi Aliz, Stífter Vivien, Schwarzkopf David és Vojtahovszky Olivér. □

HIRDETÉSEK

Szlovákiában élő, középkorú magyar aszszony, középfokú némettudással, háztartásvezetést vállal kisgyermekes családnál vagy idős házaspárnál. T.: 00421-908 481 020.

Zürich egyik agglomerációs kisvárosában, jólmenő háziorvosi rendelőmet átadnám, illetve eladnám 2014. január 1-től. Feltételek: Svájcban elismert szakorvosi diploma, német nyelvtudás. T.: 0041-44/364 62 80 (este).

Balatontól 8 km-re, 420 négyszögöl telken, kedvezményes áron, nagy ház eladó. T.: 0049-(0)6139/45 96 799, v. e-mail: stefan-50@gmx.de

Velence-fürdőn betegség miatt, áron alul, 400 négyszögöl telken, egyemeletes, közművesített, télen is lakható nyaraló eladó. T.: 0049-(0)221/168 257 45, e-mail: judith.koncsek@gmx.de

Mosonmagyaróváron kedvezményes áron, 3 szoba, konyha, mellékhelyiségek, felújításra szoruló, egyéni ízlésnek megfelelően alakítható régi ház, 500 m²-es telken, szép kerttel, csendes helyen eladó. Kérésre fénykép küldhető. T.: 0041-21/731 41 74 v. 0036-96/206 438.

Csongrádon, a Bokros-pusztá közelében kétszobás hétvégi ház akácerdővel eladó. Irányár: 8500 EUR. Érdeklődni lehet: 0049-89/368 126 56.

HIRDESSEN AZ ÉLETÜNKBEN	
Apró-, házassági-, általános hirdetések betűnként:	0,10 EUR
„Jelige” – postaköltség	5,00 EUR
Üzleti, nyereséges hirdetés betűnként	0,20 EUR
Nagybetűs sorok betűnként	0,40 EUR
Egyszerű, 1 „pontos” keret	10,00 EUR
Kéthasábos hirdetés az összeg kétszerese.	
Külön kívánságokat esetenként árazunk.	
Egymás utáni háromszori hirdetésnél 10 %, hatszori hirdetésnél 20 % , illetve egész évi hirdetés esetén 30 % kedvezményt adunk!	

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia külföldi magyar lelkipásztori szolgálatért felelős püspökének irodája: MKPK, Külföldi Magyar Lelkipásztori Szolgálat, Dr. Cserhádi Ferenc püspök, H-1053 Budapest, Papnövelde utca 5–7., tel./fax: 0036-1/ 266–4515, e-mail: csershadi@katolikus.hu □

ARGENTIN KIÁLLÍTÁS RÓMÁBAN

Májusban Argentína hagyományairól, művészetéről, hitéről nyílt kiállítás a Vatikánban, a Szent Péter téri kolonád Nagy Károly szárnyában. E mostani kiállítás célja, hogy átfogó képet adjon a dél-amerikai országról, kultúrájáról, történelméről, és – mint a prospektusban olvasható – erősítse az olasz és az argentin nép közötti barátságot. A tárlat továbbá Ferenc pápa, valamint szülőföldje és olasz származása előtt is tisztelegni kíván.

A vatikáni kiállításon mintegy kétszáz művet tekinthet meg az érdeklődő, köztük festményeket, fényképeket, nyomtatványokat, arany- és ezüstdírgyakat, valamint régi értékes szövegeteket, történelmi dokumentumokat. Az első részt az ikonográfiának, míg a másodikat az úgynevezett gaucho, vagyis a dél-amerikai tehénpásztor alakjának bemutatására, a harmadikat pedig José Cura Brochero Gabriel del Rosario atya alakjának szentelik, akit a nép Gauchónak is nevezett, és akit hamarosan a boldogok között tisztelhetünk.

A gaucho a dél-amerikai pampák, vagyis az alföld szimbolikus alakja, Argentína történetének központi figurája, aki kiválóan lovagló marhapásztor. Szepepe akkor nőtt meg, amikor az úgynevezett a hódítok megnövelték a marha- és lótenyészállományt. A gauchók a jezsuitáknak is dolgoztak, evangelizált őslakosok voltak. A pásztorok szerepe a vasút elterjedésével csökkent, de alakjuk megőrizte régi mítoszát. A kiállításon nagy teret nyer a gauchók által használt ezüstdírgyak jelentősége, köztük ostorok, kantárok, ekék, kötőfékek stb.

VR

ÉLETÜNK
Szerkesztőség és kiadóhivatal: MAGYAR KATOLIKUS MISSZIÓ Oberföhringer Str. 40, D-81925 München Telefon: (0049) 89/98 26 37 Telefax: (0049) 89/98 54 19 E-mail: eletuenk@gmx.de www.ungarische-mission.de * Főszerkesztő: dr. Cserhádi Ferenc Felelős kiadó: Merka János Felelős szerkesztő: Czoboreczy Bence A szerkesztőbizottság tagjai: Ramsay Győző, Vincez András * Redaktion und Herausgeber: UNGARISCHSPRACHIGE KATHOLISCHE MISSION Oberföhringer Str. 40, D-81925 München Verantwortlicher Herausgeber: Merka János Telefon: (0049) 89/98 26 37 Telefax: (0049) 89/98 54 19 E-mail: eletuenk@ungarische-mission.de eletuenk@gmx.de * Abonnement für ein Jahr: 20 EUR 11 Exemplare nach Übersee mit Luftpost USD 60 * ELŐFIZETÉS: Az Életünket a helyi magyar lelkészek terjesztik, ők küldik szét, náluk is kell előfizetni! Tengerentúlra, vagy ahol nincs magyar lelkész, oda a kiadóhivatal küldi az újságot. 1 példány ára: 2 EUR Előfizetési ár egy évre: 20 EUR Tengerentúlra US\$ 60 BANKSZÁMLÁNK: Ungarischsprachige Katholische Mission Sonderkonto „ÉLETÜNK”. Postbank München Konto-Nr.: 606 50-803 – BLZ 700 100 80 IBAN DE16 7001 0080 0060 6508 03 BIC PBNKDEFF * Erscheint 11 mal im Jahr. Satz: ÉLETÜNK * Druck: AMPER DRUCK GmbH Am Fohlenhof 5. 82256 Fürstenfeldbruck * Beilagenhinweis: Dieser Auflage liegt zeitweise ein RUNDSCHREIBEN bei. A KIADVÁNYHOZ KÖRLEVELET MELLÉKELTÜNK.